

Botezul

Cuprins

1. Intrarea în Împărăție
  - 1.1 Apa
2. Botezul – ritualul
  - 2.1 Botezul cu apă sau botezul cu Duhul
3. Botezul – jurisdicția
4. Botezați într-o împărăție a unui Dumnezeu
  - 4.1 Misionarii
  - 4.2 Menahem
5. Iubește-l sau pleacă – Dragostea lui Cezar
6. Două împărății – Celălalt Rege
7. De la început
8. Împărăția Cerurilor este aproape
9. Legământul botezului și „creștinarea” (botezul) pruncilor
10. Note de subsol

Isus a fost botezat de Ioan, vărul Său mai mare, care era văzut de mulți drept cel mai înalt conducător spiritual din rămășița lui Israel, pentru ca toate lucrurile să fie împlinite. Oricine era botezat de urmașii lui Isus Hristos era exclus din sistemul de asistență socială al lui Irod și al fariseilor, numit Corban. Cei care L-au auzit pe Isus la început se temeau să-L mărturisească drept Hristosul, Mesia, regele neprihănit, pentru că, dacă primeau Botezul Lui, acceptându-L pe Isus ca Hristos, erau „dați afară” din rețeaua de siguranță socială a sinagogilor, care oferea beneficii la mesele civile ale lui Irod — beneficii ce ar fi trebuit să fie pentru bunăstarea lor, dar care deveniseră o cursă. Mesele erau transformate în marfă prin practicile lacome ale corbanului lor, oferit la templul guvernamental de „oameni care se numeau pe ei înșiși binefăcători, dar exercitau autoritate unii peste alții.”

Pentru că Isus Și-a chemat ucenicii afară, le-a poruncit să organizeze poporul în grupuri mici de zeci și a rânduit mica Sa turmă ca o împărăție, împreună au putut institui rapid o slujire zilnică pentru a asigura bunăstarea oamenilor printr-o rețea întemeiată exclusiv pe caritate, numită Religia Curată. Asistența socială oferită de oameni care exercită autoritate face Cuvântul lui Dumnezeu fără putere. Practicile lacome ale conducătorilor precum FDR și LBJ sunt cele care strigă: Pocăiți-vă!

Intrarea în Împărăție

Oamenii întrebă adesea: „Ce să facem?”^[1]

Fapte 2:38 „Atunci Petru le-a zis: Pocăți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Duhului Sfânt.”

A te **boteza** avea, în acea vreme, consecințe sociale, economice și chiar politice serioase.^[2]

Atât Irod, cât și Constantin au botezat oameni, însă mijloacele și metodele lor au fost diferite de cele ale lui Isus, care era Hristosul.

Apa

„Și pământul era fără formă și gol; și întuneric era deasupra adâncului. Și Duhul lui Dumnezeu Se mișca pe deasupra apelor.” (Geneza 1:2)

Apa a fost întotdeauna un simbol al nașterii, renașterii și vieții.

„Și mi-a zis: S-a isprăvit! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Celui ce însetează îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții.” (Apocalipsa 21:6)

Spălarea cu apă era un simbol al vieții și al pregătirii pentru binecuvântări și schimbări care făceau parte din tradițiile oamenilor.

„Să se aducă puțină apă, vă rog, să vă spălați picioarele și să vă odihniți sub copac.” (Geneza 18:4)

Ne naștem din apa pântecelui mamei noastre, așa cum fratele Mariei a fost scos din Nil și adoptat de fiica lui Faraon. Ea l-a scos din apă și el a fost numit Moise.

„Domnul a zis lui Moise: Du-te la popor și sfințește-i astăzi și mâine; și să-și spele hainele.” (Exod 19:10)

Prin ritualurile și tradițiile lui Moise, Dumnezeu a continuat practica spălării ca semn al pregătirii, al trecerii și al reînnoirii. Dumnezeu a vorbit despre spălarea hainelor omului. Hainele sunt acoperământul omului de când a devenit gol, pierzând acoperământul lui Dumnezeu prin păcat.

„Să-i aduci pe Aaron și pe fiii lui la ușa cortului întâlnirii și să-i spele cu apă.” (Exod 29:4)

Îmbăierea sau spălarea făcea parte din tradițiile sfințirii încă din primele zile ale Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Cei dintâi chemați afară în *ekklesia* sau Biserica întemeiată de Isus trebuiau să aibă mai mult decât hainele curate, căci trebuiau să îmbrace acoperământul lui Dumnezeu.

„Să faci și un lighean de aramă, cu picior de aramă, pentru spălat; să-l așezi între cortul întâlnirii și altar și să pui apă în el.” (Exod 30:18)

Nu doar pentru clasa preoțească, ci și pentru toți cei care aveau să se adune în prezența lui Dumnezeu. Era un ritual simbolic, vorbind poporului într-o tradiție menită să învețe și să profețască adevărata natură a lucrurilor care aveau să vină.

„Căci trei sunt care mărturisesc pe pământ: Duhul, apa și sângele; și aceștia trei sunt una.” (1 Ioan 5:8)

Nu există o jertfă mai mare decât Isus, căci nu a existat un sânge mai curat decât al Lui. Totuși, Isus a spălat picioarele ucenicilor Săi pentru a-i pregăti pentru calea slujirii în Biserica și Împărăția pe care El le-a întemeiat.

„Când vor intra în cortul întâlnirii, să se spele cu apă, ca să nu moară; sau când se vor apropia de altar ca să slujească, ca să aducă Domnului o jertfă mistuită de foc.” (Exod 30:20)

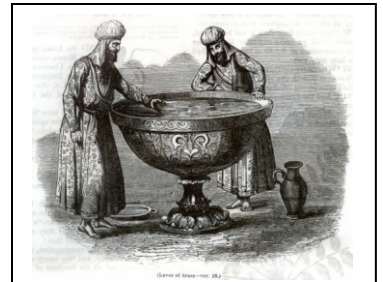
Aaron și fiii leviților erau guvernarea administrativă a cortului întâlnirii, iar botezul lor era repetat iar și iar în pregătirea pentru a intra în slujirea lui Dumnezeu. Sanctuarul lor era reprezentat prin simbolul Cortului sau al Tabernacolului. Fiecare om este ca un cort, un schelet acoperit cu carne.

„Să-i aduci pe Aaron și pe fiii lui la ușa cortului întâlnirii și să-i spele cu apă.” (Exod 40:12)

Aceste spălări rituale erau profetice cu privire la natura venirii Domnului și nu aveau puteri magice în sine, decât aceea de a transmite importanța unei prezențe curate și curate înaintea Domnului Dumnezeu. Isus i-a muștră pe cei care curățau doar exteriorul paharului, dar lăseau interiorul plin de stricăciune.

„Aaron să intre în cortul întâlnirii și să-și scoată hainele de în pe care le-a îmbrăcat când a intrat în locul sfânt și să le lase acolo. Să-și spele trupul cu apă în locul sfânt, apoi să-și îmbrace hainele și să iasă; să aducă arderea-de-tot pentru sine și arderea-de-tot pentru popor și să facă ispășire pentru sine și pentru popor. Iar grăsimea jertfei pentru păcat să o ardă pe altar.” (Levitic 16:23-25)

A-ți da jos hainele înseamnă a-ți da jos pozițiile de rang și putere. Asemenea lui Isus, care Se pleacă să spele picioarele ucenicilor, *smerenia*, jertfa și *slujirea* sunt semnele aleșilor Săi. Astfel, El a arătat că adevărata autoritate în Împărăția lui Dumnezeu se manifestă prin slujire smerită. Slujirea cere stăpânire de sine asupra dorinței noastre de a-L uzurpa pe Dumnezeu, exercitând control și autoritate asupra aproapelui nostru.

Botezul a fost un *ritual de început*, care marca momentul când poporul a ieșit din Egipt și a început să asigure bunăstarea oamenilor, prin oameni și pentru oameni. Irod îi boteza pe oameni în sistemul său de înregistrare și de contribuții forțate, corbanul fariseilor.

„Atunci a ieșit la el Ierusalimul, toată Iudeea și tot ținutul din jurul Iordanului; și erau botezați de el în Iordan, mărturisindu-și păcatele. Dar când a văzut pe mulți dintre farisei și saducheii venind la botezul lui, le-a zis: Pui de vipere, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți, dar, roade vrednice de pocăință; și să nu ziceți în voi înșivă: «Avem pe Avraam ca tată», căci vă spun că Dumnezeu poate să ridice din aceste pietre copii lui Avraam.” (Matei 3:5–9)

Botezul provine din cuvântul grecesc *baptisma*, derivat din *baptizō*, care înseamnă „a cufunda în mod repetat.” *Baptisma* apare de 22 de ori în Noul Testament și este tradus întotdeauna prin „botez.” În contextul grecesc, sensul este pur și simplu „imersie, scufundare.” Mulți oameni cred că se intră în Împărăția Cerurilor prin botezul cu apă și printr-o mărturisire de credință.^[3]

„Isus a răspuns: Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:5)

Toți ne naștem din apă, dar nu toți din Duh.

Toți ne naștem din apa pântecelui. Botezul cu apă își are locul lui ca semn exterior al pregătirii și al intenției. El are un scop util în percepția oamenilor. Totuși, botezul cu apă nu este botezul important pe care l-a profetizat Ioan.

„Eu, într-adevăr, v-am botezat cu apă; dar El vă va boteza cu Duhul Sfânt.” (Marcu 1:8)

Nu vorbesc împotriva botezului cu apă, ci încerc să-l așez în perspectiva lui corectă. Nu este o ceremonie magică, ci doar un ritual exterior care demonstrează direcția și intenția intrării în Împărăție și în sanctuarul ei lăuntric — acoperirea și protecția lui Dumnezeu.

„Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt; și aceștia trei sunt una. Și trei sunt care mărturisesc pe pământ: Duhul, apa și sângele; și aceștia trei sunt una.” (1 Ioan 5:7–8)

Omul are un trup, dar are și o minte sau un duh și are un suflet, care reprezintă starea lui corporală și necorporală sau moștenirile sale. Nu este o taină atât de mare, ci ceva destul de simplu. Toate acestea ar trebui să fie în acord pentru a forma un individ complet. Pentru această discuție putem presupune că ele sunt părți ale unui întreg. Cu alte cuvinte, cineva poate fi botezat cu apă, dar nici intenția, nici autoritatea evenimentului nu au avut loc sau nu s-au atașat, pentru că ele nu erau în acord.^[4]

Botezul cu apă sau botezul cu Duhul

În Fapte 10:45 vedem că este folosit cuvântul grecesc *ethnos* într-o dezbatere despre **botezul** neamurilor, care nu erau iudei circumciși.

De ce fel de **botez** aveau nevoie și de ce?

Știm că exista un ritual cu apă și știm că exista un **botez** al Duhului și al focului.^[5]

Primul era prin Ioan, dar era doar un ritual cu apă; cel de-al doilea era prin Isus, prin Duhul Sfânt și prin foc.

Care dintre ele era necesar pentru mântuire?

Desigur, **botezul** cu apă, prin Ioan Botezătorul sau prin ucenicii lui Isus, era doar un semn exterior, un ritual care declara public că începeai procesul pocăinței.^[6]

Isus ne-a spus să căutăm, să ne străduim și să perseverăm.^[7]

De ce se pocăiau oamenii, încât aveau nevoie de **botezul** lui Ioan sau de cel al ucenicilor?

Mai întâi trebuie să înțelegem ce însemna **botezul** în acea vreme.

Știm că botezul rabinic al fariseilor, prin care oamenii erau integrați în sistemul lor de Corban, *făcea Cuvântul lui Dumnezeu fără putere.*

De ce *făcea Cuvântul lui Dumnezeu fără putere?*^[8]

Aceasta pare a fi o parte majoră a Evangheliei Împărăției,^[9] pentru că tocmai din acest motiv Împărăția le-a fost luată.^[10]

Aceasta se întâmpla deoarece Corbanul lor era o cursă,^[11] care îi aducea pe oameni^[12] înapoi sub un jug al robiei, unde Irod putea folosi exercitarea autorității sale^[13] a guvernului civil pentru a forța contribuțiile cetățenilor săi, care erau membri înregistrați.

Dacă cineva primea botezul oferit de urmașii lui Isus, era scos din acel sistem de Corban administrat prin temple și sinagogi înregistrate.^[14]

Avea nevoie unul dintre neamuri de botezul cu apă dacă primise deja **botezul** Duhului Sfânt?

Ioan a spus că Isus nu avea nevoie de **botez**. Isus nu avea nevoie să fie mântuit.

Matei 3:14 „*Dar Ioan Îl oprea, zicând: Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?*”

Biserica era alcătuită din ucenicii chemați afară, cărora Hristos le-a rânduit o împărăție.^[15]

Ei au primit poruncă să hrănească oile care auzeau glasul lui Hristos ca Păstor al lor și urmau doctrina lui Isus.

Acea Biserică a înlocuit Corbanul fariseilor, oferit prin templul de piatră și instituțiile guvernamentale care *făceau Cuvântul lui Dumnezeu fără putere.* Acel sistem de Corban îi degrada pe oameni, pentru că binefacerea legală oferită la acele mese și pâinea „gratuită” oferită de Roma erau alimentate și susținute de practici lacome, dependente de guverne care *exercită autoritate unii peste alții.*^[13]

Slujitorii rânduiți de Hristos și aleși de popor potrivit legii desăvârșite a libertății înlocuiau acel sistem idolatru^[16] al fariseilor, al multor cetăți-stat și al Romei, cu o slujire zilnică a Religiei Curate, care putea fi numită Corbanul lui Hristos.

Acel sistem de asistență socială îi elibera pe captivi, pentru că era întemeiat pe neprihănirea lui Dumnezeu și oferea pâinea zilnică și bunăstarea socială prin caritate și iubire, nu prin „binefacerea” lumii, care atunci și acum se bazează pe forță și violență.

Așa cum au spus Pavel, David și toți profeții, mesele care ar fi trebuit să fie pentru bunăstarea voastră au devenit o cursă^[11] de încurcare.

Botezul cu apă era doar pentru a depune mărturie, dar putea fi și o mărturie falsă. Botezul lui Isus era prin Duhul Sfânt, prin foc.^[17]

Isus s-a opus acelei practici lacome și folosirii forței, pentru că nu aducea rod. Petru s-a opus ei pentru că, fiind o cursă,^[11] îi transforma pe oameni în „resurse umane.” Pavel spune că nu trebuie să mâncăm de la mesele lor și că a face acest lucru este o formă de idolatrie.^[16]

Constantin avea să introducă un botez fără aceeași pocăință reală, în noua sa „biserică,” care a ajuns până la noi astăzi.

Botezul – jurisdicția

„Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu și a Tatălui este aceasta: să cerceteze^[18] pe orfani și pe văduve în necazul lor și să se păzească pe sine neîntinat de lume.” (Iacov 1:27)

Ioan Botezătorul a oferit un plan similar de asistență socială, dar fără folosirea forței pentru colectarea contribuțiilor poporului său, așa cum este atât de obișnuit în sistemele lumii.^[19] Planul lui era întemeiat pe daruri de bunăvoie, asemenea Israelului antic,^[20] pe când acesta era încă o republică sub Dumnezeu.^[21]

Hristos S-a opus planului oferit de Irod și de farisei^[22] nu doar pentru că făcea pe unii oameni stăpâni peste frații lor și slăbea caracterul poporului — și, prin urmare, al întregii societăți — ci și pentru că încălca preceptele lui Dumnezeu găsite în Cele Zece Porunci.

Isus a predicat un sistem de asistență socială care funcționa sub legea desăvârșită a libertății,^[23] prin credință, nădejde și dragoste.^[24]

Botezul nu a fost întotdeauna sugerat sau recomandat ca soluție pentru oameni aflați într-un anumit statut.

„Și ostașii, de asemenea, L-au întrebat, zicând: Și noi ce să facem? Iar El le-a zis: Să nu faceți silă nimănui, să nu învinuiți pe nimeni pe nedrept și să vă mulțumiți cu solda voastră.” (Luca 3:14)

Soldații nu au fost botezați și nici nu li s-a oferit botezul, deoarece erau sub jurământ față de un alt rege. Pentru ei, a fi botezați ar fi însemnat o încălcare a loialității față de stăpânul lor din acel moment. Acest lucru nu ar fi fost adevărat dacă botezul ar fi fost o ceremonie pur religioasă. În Imperiul Roman exista libertate religioasă. Botezul era un act distinct politic, a cărui istorie se întoarce cel puțin până la separarea omului de jurisdicția Egiptului și de căile puterii sale civile — puterea omului peste om.^[25]

„Faceți-vă prieteni cu mamona nedreptății, pentru ca, atunci când veți lipsi, să vă primească în locașurile veșnice.” (Luca 16:9)

Cei legați prin jurământ, precum soldații, puteau îmbrăca caracterul lui Hristos. Când jurământul lor de slujbă se încheia — adică atunci când mamona nedreaptă eșua — ei erau gata să intre în Împărăție. Isus a vorbit despre sutaș ca despre un om cu mare credință și le-a spus oamenilor să dea Cezarului ce este al Cezarului. El a înțeles că oamenii sunt adesea legați prin jurăminte și făgăduințe, de aceea a și spus: „Să nu jurați nicidecum...” (Matei 5:34)

Botezați într-o împărăție a unui Dumnezeu

Cine a început să boteze oamenii în Împărăția Cerurilor pe pământ înainte ca Isus să-și înceapă lucrarea? A fost Ioan Botezătorul primul?

De ani de zile exista tradiția ca un nou început sau un pas spre căile lui Dumnezeu să fie marcat prin spălare. Cu siguranță, nu era o idee nouă.

Irod cel Mare avea un plan grandios de a crea o vastă apartenență mondială, implicând trimiterea de evangheliști și misionari. Participanții la acest sistem de securitate socială, administrat prin temple, dovedeau apartenența printr-un semn sub forma unei pietre albe din râul Iordan, cu noul lor nume ebraic gravat pe ea (*charagma*). Primeau acea piatră odată cu contribuția lor, la ritualul botezului. Aceste obiceiuri ale templului sau sisteme juridice, precum Corbanul, căpătaseră trăsături romane și elenistice, implicând drepturi, beneficii și plăți forțate.

Botezul rabinic era de mult timp un obicei în istoria iudaică.

Isus și-a început lucrarea la botezul lui Ioan, predicând că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. El urma să-l înlocuiască pe Ioan, însă nici măcar Ioan nu știa atunci că El urma să fie Mesia, preot și Rege. În cele din urmă, Ioan a vorbit despre botezul Duhului și al focului.

Din Manuscrisele de la Marea Moartă descoperim planul lui Irod. El a conceput să obțină cel puțin șase sute de mii de membri pentru a forma un Nou Israel, o Împărăție a Cerurilor pe pământ. Acest proiect politic presupunea o evanghelizare masivă care să dureze peste patruzeci de ani.

Misionarii

„Misionarii... cu burse de piele pline de pietre albe, se întorceau cu aceleași burse pline de bani, în monedă străină. Odată schimbată în monedă iudaică de către schimbătorii de bani [portarii templului], aceasta era depozitată în tezaure, gata să fie folosită de Irod pentru vastele sale proiecte de construcție sau pentru orice alte scopuri ulterioare.” „Planul lui Irod de inițiere într-o nouă formă de iudaism a avut un succes imens. Evreii de pretutindeni erau dispuși să se alăture societății mondiale ale cărei întâlniri aveau loc seara, în case particulare. Accesul era doar pentru membri; la intrare trebuiau să arate un semn de admitere sub forma unei pietre albe din râul Iordan, pe care misionarii le-o dădeau la botez. Pe piatră era scris noul lor nume evreiesc.”^[26]

Dacă Ioan Botezătorul a fost *învățătorul neprihănirii*, iar urmașii săi erau numiți *fiii luminii*, atunci interpretarea Manuscriselor de la Marea Moartă, propusă de Barbara Thiering, susține ideea că Ioan urma să fie Marele Preot al Împărăției lui Dumnezeu.

Dar speculația că el ar fi devenit Mare Preot în templul de piatră din Ierusalim nu avea să se împlinească și nici nu trebuia să se împlinească.

Chiar tatăl său, Zaharia, fusese ucis în acel templu, care era acum ocupat de un Sanhedrin corupt, ce promova un sistem de caritate legală prin Corbanul lui Irod — conceput ca o cursă și o capcană pentru a cumpăra loialitatea poporului, făcându-l dependent de guvernarea sa.

Legăturile sociale ale societății, care o mențineau liberă și dreaptă, aveau să degenereze; oamenii aveau să devină divizați și slabi, iar guvernarea tot mai tiranică.

Templul din piatră moartă, distorsionarea Scripturii sacre prin sofism, urmau să fie explicate de noul învățător al neprihănirii care avea să vină după Ioan, potrivit propriilor sale cuvinte.^[27]

Isus, ca lumină pentru întreaga lume, a fost în mod clar un reformator dincolo de înțelegerea chiar și a lui Ioan și a lui Moise; totuși, ei erau în acord. Unele comunități eseniene nu au putut renunța la ritualurile auto-neprihănirii pentru a primi Duhul Sfânt al neprihănirii Lui. Putem dobândi o înțelegere mai bună atât a Vechiului, cât și a Noului Testament, dacă suntem dispuși să vedem întregul adevăr.

Menahem

Un om numit Menahem și ordinul său de esenieni au devenit consilierii regatului lui Irod. Acești esenieni erau asemănători cu esenienii palestinieni, „dar nu împărtășeau lipsa lor de interes față de lume și nici vederile lor stricte asupra moralității.” După unii, ei erau *căutători de lucruri plăcute*.

Irod îi trimisese pe acei misionari esenieni și pe învățătorii farisei care sprijineau ideea lui despre o vastă Împărăție a lui Dumnezeu pe pământ. Era un sistem de securitate socială (Corban) și de prosperitate comercială. A avut un mare succes și a construit templul din Ierusalim și multe altele în alte țări. Era o „Mare Societate” și o nouă ordine mondială.

„Ierusalimul era un oraș major într-o cultură cosmopolită. El cuprindea nu doar Templul, ci și o mare arenă pentru curse de care și cai (un hipodrom), un stadion pentru competiții atletice (un gimnaziu) și teatre masive.”^[28]

Oamenii trebuiau distrași, liniștiți prin siguranță, excitați și satisfăcuți pentru a fi aduși într-o stare de pacificare și apatie.

„...În anii 20–19 î.Hr., Irod cel Mare a pus în mișcare planuri pentru a face Templul din Ierusalim cea mai mare și mai magnifică clădire religioasă din lume. Platforma pe care se afla, construită din blocuri uriașe de piatră, se întindea pe aproape un sfert de milă în lungime și o cincime de milă în lățime. Plăci strălucitoare de aur erau așezate în curțile interioare. De pe bastioanele sale, trâmbițe de argint vesteau fiecare zori. Douăzeci de mii de funcționari erau angajați în deservirea sa, iar încă șaisprezece mii de meșteșugari și muncitori erau instruiți ca echipe de construcție și renovare, care aveau să fie ocupate timp de trei sferturi de secol.”^[29]

Cei mai mulți oameni se descurcau bine sub Irod, așa cum cei mai mulți oameni se descurcă bine sub guvernele existente ale lumii de astăzi. Afacerile mergeau, banii circulau, iar succesul și prosperitatea erau din belșug sau păreau la un pas distanță. Templul era o poartă pentru fonduri vaste și proiecte sociale.

Irod subvenționa jocuri și festivaluri în întreaga lume. Peste tot, proiectele civice furnizau apă prin apeducte în orașe și la sate. Prin „irigații îmbunătățite, regatul a devenit mult mai productiv din punct de vedere agricol. Iar când foametea a lovit acasă, Irod a furnizat grâne din propriile fonduri.”^[30]

Succesul era bun pentru toți. Aceste proiecte masive de construcții, finanțate prin contribuții și angajamente colectate de la o apartenență în continuă creștere, aduceau prosperitate și prestigiu. Porturile și drumurile se extindeau, iar cei angajați în aceste lucrări prosperau datorită cheltuielilor stimulative ale marilor bogății care curgeau prin Iudeea și orașul Ierusalim.

Irod avea dușmanii săi, dar aceștia erau rapid eliminați, condamnați ca și conspiratori anti-gubernamentali sau, în general, intimidați până la tăcere. Regatul lui Irod nu fusese încă cucerit de Roma, ci era doar un regat client al *Pax Romana*. Irod a continuat să impună o separare între ierarhia religioasă și puterea politică, separare încurajată de ideologia romană. Acest lucru era popular în rândul preoțimii, care devenise tot mai coruptă, atâta timp cât privilegiul scutirii le asigura o bunăstare confortabilă. În această perioadă a avut loc o lovitură violentă, care a dus la moartea lui Zaharia, tatăl lui Ioan.

Pilat era un dumnezeu pentru că fusese numit de *Apo Theos* al Romei. Irod era un dumnezeu pentru că era judecătorul conducător al sistemului de Corban, tribut și muncă obligatorie (*corvée*) pe care îl crease [vezi *Sunt mulți dumnezei*]. Cei care credeau că sunt credincioși lui Dumnezeu prin faptul că se botezau în ascultare sub ordinea religioasă de stat a lui Irod și a Romei făceau, în realitate, „Cuvântul lui Dumnezeu fără putere prin tradiția lor” (Marcu 7:13).

Lubește-l sau pleacă, dragostea lui Cezar

„Augustus înțelesese că omenirea este guvernată de nume; și nu s-a înșelat în așteptarea sa că senatul și poporul se vor supune sclaviei, cu condiția să fie asigurați cu respect că încă se bucură de vechea lor libertate.”^[31]

Pentru unii, Cezar era un mare Părinte al societății, părintele fondator al unui nou sistem în care societatea prospera cu libertate și dreptate pentru toți. Promisiunea sa de a readuce Republica constituțională, promovarea valorilor familiei și angajamentul față de reforma bunăstării sociale ridicau constant speranțele maselor. Succesele militare ale Romei, sistemul ei de justiție și vulturul de aur care o proclama cea mai mare națiune din lume i-au adus o popularitate și o loialitate imense, astfel încât alegerea sa în funcție era asigurată.

„Anul 2 î.Hr. a marcat a 25-a aniversare a domniei lui Cezar Augustus și a 750-a aniversare a întemeierii Romei. Au fost planificate mari sărbători. Întregul imperiu era în pace. Porțile templului lui Ianus au fost închise pentru a treia oară în istoria romană. Pentru a-și onora împăratul, poporul trebuia să se ridice ca unul singur și să-l numească pater patriae, sau Tatăl Patriei. Această înrolare, descrisă în cartea lui Luca, care i-a adus pe Iosif și Maria la Betleem, a fost întotdeauna o enigmă, deoarece nu a avut loc un recensământ obișnuit în acel timp. Dar înrolarea ca pater patriae se potrivește perfect.”^[32]

Nu toți evreii îl urau pe Împăratul puternicei forțe militare multinaționale care menținea pacea în întreaga lume. Ca binefăcător benevolent, Augustus Cezar era iubit de poporul Iudeii. Lucrurile mergeau bine sau deveneau mai bune. Taxele creșteau, dar creșteau și profiturile. Conceptul de inflație începea să se strecoare pe nesimțite în viețile lor.

În cele din urmă, o serie de recesiuni devastatoare avea să doboare economia Romei și pe cei conectați la fluxul ei de putere.

Tributul anual al Templului, impus de Irod, era transportat la Ierusalim și filtrat prin portarii sau schimbătorii de bani care lucrau acolo încă dinainte de David. Augustus poruncise ca niciun magistrat civil să nu atingă aceste fonduri sacre. Pentru că iudaismul nu era doar o religie, ci o împărăție juridică, evreii erau scutiți și de recrutare. De asemenea, erau adesea exceptați de la a se prezenta în instanțele de judecată, pe aceleași temeuri.

„Augustus a poruncit chiar ca, atunci când distribuția publică de grâne sau bani către cetățeni cădea într-o zi de Sabat, evreii să-și primească partea în ziua următoare. În același spirit, autoritățile romane au confirmat un decret prin care întemeietorul Antiohiei, Seleucos I, le acordase evreilor dreptul de cetățenie în toate orașele Asiei Mici și Siriei pe care le construise, precum și privilegiul de a primi, în locul uleiului distribuit — pe care religia lor le interzicea să-l folosească — un echivalent în bani. Aceste drepturi au fost menținute de Vespasian și Titus chiar și după ultimul război iudaic, în ciuda protestelor insistente ale acestor orașe. Nu este de mirare că, la moartea lui Cezar, evreii din Roma s-au adunat timp de multe nopți, stârnind sentimente strănii de uimire în oraș, cântând în melodii tânguitoare Psalmii lor în jurul rugului pe care fusese ars trupul binefăcătorului lor și înălțându-și bocetele pline de jale.”^[33]

Creștinii, care erau considerați evrei de către Roma și își derivau statutul de la Regele iudeilor, primeau de asemenea aceste beneficii. Apostolii au fost instruiți în mod clar să nu caute să primească darurile jertfite acestor idoli. Când Isus i-a rânduit pe cei care aveau să slujească Împărăția, i-a avertizat să nu fie asemenea acelor sisteme conducătoare de „binefăcători.”

„Împărăția neamurilor domnesc peste ele, și cei ce exercită autoritate asupra lor se numesc binefăcători. Dar între voi să nu fie așa; ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr, iar cel ce conduce ca cel ce slujește.” (Luca 22:25–26)

Mulți evrei iubeau și doreau protecția, generozitatea și securitatea socială romană; în plus, acestea erau bune pentru afaceri. Existau rebeli, ca întotdeauna — nemulțumiți și profeți ai sfârșitului. Existau protestatari împotriva taxelor, zeloți religioși și fundamentalști extremi care vorbeau despre declin moral. Atâta timp cât oamenii erau, în general, confortabili, ocupați și divizați, tribunalele locale, judecătorii și centurionii puteau gestiona gloata și rebelii care se opuneau progresului societății și moralei liberale.

Conducătorii și Cezarul erau protectorii păcii, binefăcătorii bunăstării lor. Există corupție, ca întotdeauna, cu o distribuție compensatorie de reforme. Dar, așa cum se întâmplă cu mlaștinile, cu cât oamenii se zbăteau mai mult, cu atât se afundau mai adânc.

„Li s-a întâmplat ce spune adevărata zicală: «Câinele s-a întors la ce vărsase» și «scroafa spălată s-a întors să se tăvălească în noroi.» (2 Petru 2:22)

„Domnia lui le-a adus un sfert de secol de pace și prosperitate, iar noul port de la Cezareea a sporit comerțul. Dar programele de construcții fastuoase ale lui Irod au costat sume imense, iar taxele au fost în mod necesar ridicate. După standardele vremii, nu a fost un conducător rău. A fost brutal, dar mult mai puțin decât hasmoneii. Cel mai mare atu al lui Irod a fost, de fapt, chiar lucrul pentru care evreii l-au criticat cel mai mult — atitudinea sa lipsită de zel față de iudaism. Augustus și-a dat seama de adevărata valoare a lui Irod când i-a oferit Samaria și fâșia de coastă, deoarece, deși Irod era atent să nu-i ofenseze pe evrei, nu-i asuprea pe samariteni și pe ne-evrei. Un conducător hasmonean i-ar fi persecutat cu siguranță, iar un conducător ne-evreu ar fi avut puțină simpatie față de evrei...”

...Cea mai mare greșală a lui Irod a fost pasiunea sa nestăpânită atât în iubire, cât și în ură. Aceasta, combinată cu teama sa constantă de a-și pierde tronul, a dus la majoritatea «crimelor» sale, mai ales la cele comise în propria familie.”^[34]

Irod a întreținut și a cultivat relația sa cu profeți esenieni, precum Menahem, care îi preziseseră ascensiunea la putere încă din copilărie. Există relatări potrivit cărora Irod ar fi fost chiar de acord să-și împartă domnia cu Mesia, a cărui venire era de asemenea așteptată și profețită. Popularitatea lui Irod, deși mare, nu era universală, iar când economiile se clatină, oamenii caută țapi ispășitori — reali sau imaginați.

„Ca idumeu, el [Irod] era detestat de iudeeni; ca uzurpator al hasmoneilor, era resentit de aristocrație. În timpul domniei sale a reușit să-și creeze propria «aristocrație» dintre cei loiali Romei și numiți de el însuși.”^[35]

Acest sistem „magic” de prosperitate și bunăstare socială era dulce la gură, dar amar în pânțele. Toate lucrurile care par prea bune ca să fie adevărate ajung, în cele din urmă, la un sfârșit, iar Marea Societate și experimentul social al lui Irod nu au făcut excepție de la regulă.

„Irod a fost nevoit să-i taxeze pe palestinieni peste capacitatea lor de plată, ajungând în cele din urmă, în multe cazuri, să confişte averea altora pentru sine și să reducă pe mulți proprietari evrei la statutul de arendași (Ant. 17.304–9). Proprietatea (*chrema* și *ousia* sunt termenii grecești folosiți) a fost confiscată; pe lângă taxe, a fost impus un «tribut» «asupra tuturor, în fiecare an», iar acestea au implicat «contribuții suplimentare extravagante» (Ant. 16.308).”^[36]

Substanța (*ousia*) unei națiuni odinioară libere a devenit suflarea și sângele (*chrema*) unei noi societăți civile.

Înainte de sfârșitul secolului, o serie de recesiuni devastatoare s-au răspândit în întreg Imperiul Roman. Popularitatea a scăzut, pe măsură ce puterea Romei și a statelor sale supuse și clientelare își pierdeau confortul și privilegiile. Abia după ce poporul a fost consumat, epuizat și asuprit, oamenii au început să pună întrebări cu privire la pierderea libertății lor.

Două împărății – Celălalt Rege

Promotorii și evangheliștii „Împărăției cerurilor pe pământ” a lui Irod nu erau singurii evangheliști și misionari ai acelei vremi care urmau tradițiile lui Israel în *spălarea* noilor membri în împărăție. Mai existau și alții, implicați într-o paradigmă diferită de reformare și în învățături eseniene.

Și aceștia botezau cu apă, tot din Iordan. Dar sub o altă autoritate, acești oameni începeau o călătorie într-un alt fel de Împărăție a Cerurilor pe pământ.

Acest alt Rege nu era idumeu și nici străin [Deuteronom 17:15]. El și-a întemeiat Împărăția nu prin scheme de tip Corban, care constrâneau contribuțiile prin forță, așa cum făceau toate celelalte guverne ale imperiului.^[37]

Religia era modul prin care o națiune își împlinea datoria față de cei nevoiași ai societății, oferind beneficii și securitate socială. Acest botezător îi chema pe oameni la jertfă prin daruri de bunăvoie și caritate. Nici el, nici ucenicii lui nu foloseau forța pentru a strânge contribuțiile poporului.

Cu autoritatea lui Irod, *Mokhes* și *Gabbai*,^[38] vameșii, colectau contribuțiile sub forma unui impozit, prin evidențele scribilor și prin constrângere. Astfel de scheme umpleau vistieria Împărăției lui Irod.

Acest alt Rege era Cel mai înalt Fiu al Casei lui David, un Rege neprihănit al generațiilor, Fiu și Moștenitor al lui Adam. El umbla printre oameni. Ucenicii Lui nu făceau parte din elita conducătoare, ci erau muncitori asemenea lor. Acest alt Rege își conducea Împărăția prin credință, nădejde, caritate și dragoste. Slujitorii Lui erau slujitori ai poporului, care lucrau sub legea desăvârșită a libertății.

Și El a oferit botezul și a vorbit despre piatra albă.

„Celui ce va birui îi voi da o piatră albă, și pe piatră este scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni decât cel ce-l primește.” (Apocalipsa 2:17)

De la început

„Așa a creat Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a creat; parte bărbătească și parte femeiască i-a creat. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.” (Geneza 1:27–28)

Când omului i-a fost dată stăpânirea, Împărăția Cerurilor pe pământ a fost întemeiată. Nu era ceea ce numim astăzi o împărăție, cu oameni care domnesc peste alți oameni și exercită autoritate. Nu era un loc în care oamenii hotărau ce este bine și ce este rău și făceau legi ca și cum ar fi dumnezei peste oameni. Era un loc în care oamenii, sub Legea lui Dumnezeu, trebuiau să lucreze și să păzească pământul.

„În casa celui neprihănit este mare belșug, dar în veniturile celui rău este tulburare.” (Proverbe 15:6)

Cine sunt cei neprihăniți și unde este casa lor?

„Domnul a zis lui Noe: Intră în corabie, tu și toată casa ta; căci te-am văzut neprihănit înaintea Mea în generația aceasta.” (Geneza 7:1)

Noe a fost socotit un om neprihănit și a moștenit acea Împărăție a lui Dumnezeu pe pământ, casa Domnului, Împărăția Cerurilor.

„Prin credință, Noe, fiind înștiințat de Dumnezeu despre lucruri care încă nu se vedeau, și mișcat de o teamă sfântă, a pregătit o corabie pentru salvarea casei lui; prin aceasta a condamnat lumea și a devenit moștenitor al neprihănirii care este prin credință.” (Evrei 11:7)

Sem, fiul neprihănit, a primit făgăduința și stăpânirea binecuvântării tatălui său, care a fost transmisă mai departe lui Avraam. Avraam s-a expatriat din dumnezeii cetăților-stat. Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov era Dumnezeu Tatăl din ceruri.

Fiii lui Iacov au ajuns în robie din pricina păcatului de a-și fi vândut fratele în robie, dar Moise i-a condus spre libertate.

„Cei răi sunt doborâți și nu mai sunt; dar casa celor neprihăniți va rămâne în picioare.” (Proverbe 12:7)

Și cine sunt cei răi și care sunt veniturile lor? Cei care cumpără și vând pe frații lor, care îi dau pe oameni în robie, care caută să exercite autoritate asupra oamenilor pentru câștigul propriei mândrii și al propriului confort.

Petru ne-a avertizat:

„Căci, vorbind cuvinte mari și deșarte, ei momesc, prin poftele firii pământești și prin desfrânări, pe cei care abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire. Le făgăduiesc libertate, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii; căci de cine este cineva biruit, de acela este și rob. Dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, se încurcă din nou în ele și sunt biruiți, starea lor de pe urmă ajunge mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată. Li s-a întâmplat ce spune adevăratul proverb: «Căinele s-a întors la ce vărsase» și «scroafa spălată s-a întors să se tăvălească în noroi.» (2 Petru 2:18–22)

Sunt oare conducătorii împărățiilor lumii de astăzi mincinoși sau este întregul sistem pe care l-au construit o minciună — o fraudă, o înșelăciune, o împărăție contrafăcută a binecuvântărilor cerești pe pământ? Este împărăția lor aprobată și binecuvântată de Dumnezeu? Este aceasta Împărăția Cerurilor despre care Isus a spus că este aproape?

Aceste sisteme sunt fundamental defecte.

În primul rând, există o punere la comun a drepturilor și, prin urmare, o punere la comun a proprietății și a bogăției. Toate sunt aruncate într-o pungă comună de drepturi, proprietăți și suflete ale oamenilor, spre beneficiul întregului, după hotărârea unei elite sau a unei elite alese de conducători.

Am fost avertizați încă din vremuri timpurii. Înțelepciunea însăși strigă, dar inimile noastre nu aud cuvintele celor înțelepți.

„Fiule, dacă te ademenesc păcătoșii, **nu te învoi cu ei**. Dacă zic: «Vino cu noi, să întindem curse pentru sânge, să pândim fără pricină pe cel nevinovat; să-i înghițim de vii, ca locuința morților, întregi, ca pe cei ce se coboară în groapă; vom găsi tot felul de bogății scumpe, ne vom umple casele cu pradă; aruncă-ți soarta cu noi, să avem cu toții o singură pungă» — fiule, să nu pornești pe calea lor, ferește-ți piciorul de cărarea lor; căci picioarele lor aleargă spre rău și se grăbesc să verse sânge. Degeaba se întinde lațul înaintea ochilor oricărei păsări; ei își întind curse propriului lor sânge, își pândesc propriile lor vieți. Așa sunt căile oricui este lacom de câștig: **ia viața celor ce îl posedă.**” (Proverbe 1:10–19)

Am putea fi atât de ispititi de împărățiile și sistemele făcute de oameni, care ne fac atât de ușor sclavi ai capriciilor mulțimii și ai dumnezeilor pe care și-i aleg, dacă inimile noastre ar fi cu adevărat spălate de răutatea lor?

„Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui; căci din prisosul inimii vorbește gura.” (Luca 6:45)

Intrarea în Împărăție este asemenea fiului risipitor, care nu s-a întors ca să se bucure de plăcerile casei tatălui său, ci s-a întors ca un păcătos, dispus să fie un slujitor, căutând voia și plăcerea tatălui său, nu pe ale sale, pentru că inima lui se întorsese de la răutatea care îl ispitise mai înainte. El nu s-a întors pentru desfătare în confort și plăcere, ci pentru jertfire de sine și slujire față de tatăl dreptății, cerând îndurarea stăpânirii și guvernării lui.

Aceasta a fost chemarea lui Ioan Botezătorul. Aceasta a fost spălarea porcului din noroi. Cheamă bisericile de astăzi oamenii la împărăția lui Irod, la Roma, cu bogăția și decadența ei, sau la a lui Isus?

„În același timp, ucenicii s-au apropiat de Isus și L-au întrebat: Cine este cel mai mare în Împărăția cerurilor?”

„Isus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor și a zis: Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu veți deveni ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș va fi cel mai mare în Împărăția cerurilor.” (Matei 18:2–4)

Împărăția Cerurilor este despre smerenie, dragoste nevinovată, ascultare de Dumnezeu și slujire față de alții. Este despre a fi frate pentru cei credincioși și martor pentru cei ce au urechi de auzit și ochi de văzut. Suntem noi dispuși să renunțăm la bogăția noastră, la timpul nostru, la energia noastră și la viața noastră pentru slujirea voii lui Dumnezeu și a Împărăției Sale?

„Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în Împărăția cerurilor.” (Matei 19:23)

Omul nu trebuie să iubească lucrurile acestei lumi mai mult decât Numele lui Dumnezeu, mai mult decât Caracterul Lui și Căile Lui. Sunt multe alegeri și jertfe care îi urmează pe cei ce suferă căutând voia lui Dumnezeu.

„Și oricine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau soție, sau copii, sau ogoare, pentru Numele Meu, va primi însutit și va moșteni viața veșnică.” (Matei 19:29)

Sunt unii care înțeleg legămintele celor ce ar vrea să fie dumnezei ai sistemului oamenilor. Ei iubesc puterea, lauda și poziția autorității lor mai mult decât își iubesc frații. Ei sunt dregătorii, slujitorii și profeții din cetatea lui Cain, Nimrod, Faraon, Cezar, ai președinților și ai secretarilor generali.

„Vai de voi, fariseilor! pentru că iubiți scaunele dintâi în sinagogi și salutările în piețe.” (Luca 11:43)

Ei știu cum poți fi prins în sistemul lor, iar cu fiecare persoană prinsă crește fastul și importanța lor. Ba chiar fac ieșirea dificilă pentru cei care caută să asculte de Tatăl din ceruri.

„Vai de voi, învățătorilor Legii! pentru că ați luat cheia cunoștinței; voi nu ați intrat și i-ați împiedicat pe cei ce voiau să intre.” (Luca 11:52)

Conducătorii națiunii și ai bisericilor întemeiate prin acest lanț al puterii și autorității tăgăduiesc Împărăția și libertatea lui Isus Hristos, în timp ce îi dau pe toți în legături tot mai mari de servitute sub un sistem mondial condus de elita acestui veac.

„Vai de voi, cărturarilor și fariseilor fățarnici! pentru că închideți Împărăția cerurilor înaintea oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre.” (Matei 23:13)

Astăzi aproape că nu mai este loc pentru cei liberi în această lume. Toți sunt făcuți prozeliti în țara nașterii lor. Unii simt încă atracția libertății care a fost odinioară America. Cei care, în inimile și sufletele lor, iau asupra lor povara credinței și umblă pe căile Domnului sunt asediați de cei lacomi, care vor totul sau nimic.

„Bea apă din fântâna ta și din izvoarele tale curgătoare. Să și se verse izvoarele afară și râuri de apă pe ulițe; să fie numai ale tale și să nu fie împărțite cu străinii.” (Proverbe 5:15, 17)

Unii vor pofti bunurile aproapelui lor și vor constrânge luarea de taxe pentru a finanța beneficiile și „răspunsurile” la rugăciunile aduse dumnezeilor și guvernelor făcute de ei înșiși.

Vor lua ei Numele DOMNULUI în deșert, spunând cu buzele că se încred în Dumnezeu, în timp ce își întind mâinile către binefăcători care nu lucrează prin caritate, ci își iau împărăția prin forță, control și asuprire?

Se vor pleca ei și vor sluji dumnezeilor oamenilor sau vor munci pentru Dumnezeul din ceruri, pentru căile Lui și pentru judecata Lui?

„Vai de voi, cărturarilor și fariseilor fățarnici! pentru că străbateți marea și uscatul ca să faceți un prozelit [proselutos – străin, alien], iar după ce a ajuns, îl faceți de două ori mai mult fiu al gheenei decât sunteți voi.” (Matei 23:15)

Sunt mulți care văd răutatea sistemului oamenilor peste oameni — sistemul conducătorilor neamurilor care exercită autoritate și stăpânire peste beneficiarii pungii comune a unei democrații sociale și peste schemele de Corban ale robiei.

Doar blestemă ei sistemul și se luptă să-l dărâme?

Doresc să-l judece și să-l conducă democratic, pe ei și pe oamenii care sunt profeții și slujitorii lui?

Dar nu sunt ei oare asemenea lucrului pe care pretind că îl urăsc?

„Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce fac astfel de lucruri și le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?” (Romani 2:3)

„Nu blestema pe împărat nici chiar în gândul tău și nu blestema pe cel bogat în odaia ta; căci o pasăre a cerului va duce vorba și o fință cu aripi va spune lucrul.” (Eclesiastul 10:20)

Nu este suficient să urăști tiranii; trebuie să disprețuiești tirania.

„Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc; binecuvântați și nu blestemați.” (Romani 12:14)

Avem nevoie de mai mult decât de apă pentru a ne spăla, pentru a ne curăți sufletele. Avem nevoie de o adevărată pocăință, de o adevărată întoarcere și depărtare de fiara din inimile și duhurile noastre, și de adevărul faptelor noastre.

„Cine poate spune: «Mi-am curățit inima, sunt curat de păcatul meu»?... Nu iubi somnul, ca să nu ajungi sărac; deschide-ți ochii și te vei sătura de pâine... Nu zice: «Îmi voi răzbuna răul»; așteaptă pe DOMNUL și El te va izbăvi... Este o cursă pentru om să înghită ce este sfânt [qôdes – pus deoparte, separat] și, după ce a făcut jurămintă, să cerceteze.” (Proverbe 20:9, 13, 22, 25)

Poate că începem să ne trezim la răul oamenilor, dar suntem noi dispuși să lăsăm toată lumina să pătrundă în propriile noastre suflete? Vom vedea propria noastră dragoste pentru întunericul care ne-a fost mângâiere în somn? Pe măsură ce ne trezim la adevărata lumină a Domnului Dumnezeu, tot astfel umblarea noastră ar trebui să facă vădită lucrarea Domnului în noi.

„Și judecata aceasta este: lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. Căci oricine face răul urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu-i fie mustrate faptele. Dar cine lucrează adevărul vine la lumină, pentru ca faptele lui să fie arătate, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.” (Ioan 3:19, 21)

Da, putem fi chinuiți de bicele și scorpionii stăpânilor de sclavi ai lumii. Totuși, înțepătura pe care o dau i-a trezit pe oameni la propria lor robie. Dar urăsc ei robia sau doar urăsc să fie robi? Este doar trupul nostru cel chinuit sau, în nădejde, este dragostea noastră pentru duhul neprihănit care dorește să locuiască în noi și să-i elibereze pe toți oamenii ca să facă voia Tatălui?

„Și a izbăvit pe dreptul Lot, care era chinuit de purtarea destrăbălată a celor fărădelege; (căci neprihănitul acesta, locuind în mijlocul lor, își chinuia sufletul lui neprihănit zi de zi, văzând și auzind faptele lor nelegiuite); Domnul știe să izbăvească pe cei evlavioși din încercare și să păstreze pe cei nedrepti ca să fie pedepsiți în ziua judecării; mai ales pe cei ce umblă după fire, în poftele necurăției, și disprețuiesc stăpânirea [dominion]. Îndrăzneți, încăpățânați, nu se tem să hulească dregătoriile; pe când îngerii, care sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului o judecată de ocară împotriva lor. Dar aceștia, ca niște dobitoace fără minte, născute să fie prinse și nimicite, vorbesc de rău ce nu înțeleg și vor pieri în stricăciunea lor; și își vor primi plata nedreptății, ca unii ce își găsesc plăcerea în desfătările de ziua mare. Sunt pete și rușini, desfătându-se în amăgirile lor, în timp ce ospătează cu voi; au ochii plini de adulter și nu se satură de păcat; momesc sufletele nestatornice; au inima deprinsă cu lăcomia; sunt copii blestemați. Au părăsit calea cea dreaptă și s-au rătăcit, urmând calea lui Balaam, fiul lui Bosor, care a iubit plata nedreptății; dar a fost muștrat pentru fărădelegea lui: un măgar mut, vorbind cu glas omenesc, a oprit nebunia prorocului. Aceștia sunt fântâni fără apă, nori măturați de furtună, cărora le este păstrată negura întunericului pentru vecie.” (2 Petru 2:7–17)

Dacă nu suntem curățiți de lumină de tot întunericul, de lăcomie, invidie, avariție, poftă și mândrie, atunci ce parte din acest blestem nu o moștenim?

Cine nu poate înțelege usturimea biciului, greutatea poverii robiei?

Dar, mai important, cine poate înțelege căile DOMNULUI? Mulți vor pretinde că vin în căile Tatălui nostru din ceruri, dar nu-L cunosc. A fi ieșit din sistemul oamenilor nu te scoate din întunericul oamenilor și nici nu aduce lumină în lume.

Împărăția Cerurilor nu este o împărăție ca a lui Cain, a lui Balaam, a lui Cezar și a altor „binefăcători” care exercită autoritate; este totuși o împărăție. Isus a fost Regele; pentru acest scop S-a născut, pentru acest motiv a venit în lumea Romei: ca să dea mărturie despre un alt fel de împărăție. Acea împărăție este întemeiată pe libertate și responsabilitate, pe dragoste și caritate, pe credință și nădejde. Era o împărăție întemeiată pe adevăr și virtute. Cei care aleg alte împărății, lacomi după recompensele și beneficiile lor, caută răzvrătirea lui Core și autoritatea și rangul nicolațiilor. Întorcându-se spre aceste sisteme autoritare, ei îl batjocoresc pe Hristos, spunând că El nu a fost Rege al unei Împărății și că nu a venit în trup.

„Dar aceștia vorbesc de rău ce nu cunosc; iar ce cunosc din fire, ca dobitoacele fără minte, în acestea se strică pe ei înșiși. Vai de ei! căci au mers pe calea lui Cain și s-au aruncat cu lăcomie în rătăcirea lui Balaam pentru plată și au pierit în răzvrătirea lui Core. Aceștia sunt pete la mesele voastre de dragoste, ospătându-se cu voi fără teamă, hrănindu-se pe ei înșiși; nori fără apă, purtați de vânturi; pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, deznădăcinați; valuri înfuriate ale mării, spumegându-și rușinea; stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunericului pentru vecie... Aceștia sunt cârtitori, nemulțumiți, umblând după poftele lor; gura lor vorbește cuvinte mari, lingușind fețele oamenilor pentru folos. Dar voi, iubitorilor, aduceți-vă aminte de cuvintele spuse mai dinainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos, care vă spuneau că în vremea din urmă vor fi batjocoritori, umblând după poftele lor nelegiuite. Aceștia sunt cei ce se dezbină, firești, neavând Duhul.” (Iuda 1:10–19)

Mulți spun că nu există o Împărăție a Cerurilor pe pământ și că aceasta nu a fost restaurată, ci amânată.

„Deci, când s-au adunat, L-au întrebat, zicând: Doamne, în vremea aceasta vei așeza din nou Împărăția lui Israel? El le-a răspuns: Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele pe care Tatăl le-a pus sub stăpânirea Sa.” (Fapte 1:6–7)

Ni se spune să credem că puterea Împărăției nu a venit încă. Dar aceasta spune Scriptura și istoria?

„Dar aceasta nu este ce a spus Isus. Ci voi veți primi putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi; și Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Fapte 1:8)

Isus era Regele Iudeii, dar ei întrebau când va restaura întregul Israel. Li se spusese deja ce să facă de către Regele Isus, în Fapte 1:4.

„Și, pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, pe care — a zis El — ați auzit-o de la Mine.” (Fapte 1:4)

Așadar, după ce au fost asigurați că Isus va veni din nou, s-au întors la Ierusalim și au așteptat.

„Când a sosit ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Și deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau. Li s-au arătat limbi ca de foc, care s-au așezat câte una peste fiecare dintre ei. Și toți s-au umplut de Duhul Sfânt...” (Fapte 2:1–4)

Puterea a fost primită de cei chemați afară de Isus, Regele, și ei au ieșit propovăduind că Împărăția Cerurilor este aproape. În acest moment, Biserica a început să propovăduiască și să învețe despre Împărăție.

„Eu vă botez cu apă spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte; El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” (Matei 3:11)

Acest botez cu foc a fost împlinirea rânduirii lor, așa cum fusese făgăduită și acordată de Isus.

„Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția.” (Luca 12:32)
„Și Eu vă rânduiesc o Împărăție, așa cum Tatăl Meu Mi-a rânduit-o Mie.” (Luca 22:29)

Biserica Sa, asemenea leviților dinaintea lor, a fost chemată afară ca să păstreze o intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. *Ekklesia* înseamnă „chemați afară.” Sunt mulți chemați afară, dar există o singură *ekklesia* a lui Isus Hristos. *Ekklesia* lui Isus Hristos are caracterul lui Isus Hristos, Numele lui Yeshua scris în inimile și mințile lor. Ea ascultă de voia Tatălui din ceruri și sunt frații Regelui. „Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta pe pământ, precum în cer.” Așadar, ce ar trebui să facem?

„Dar voi, iubiților, zidiți-vă pe credința voastră preasfântă, rugându-vă prin Duhul Sfânt. Păstrați-vă în dragostea lui Dumnezeu, așteptând mila Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică. De unii să aveți milă, făcând o deosebire; pe alții mântuiți-i cu frică, smulgându-i din foc, urând până și haina mânjită de carne. Iar Celui ce poate să vă păzească de cădere și să vă înfățișeze fără pată înaintea slavei Sale, cu o mare bucurie, singurului Dumnezeu înțelept, Mântuitorul nostru, fie slavă și măreție, stăpânire și putere, acum și în veci. Amin.” (Iuda 1:20–25)

Ne rugăm și apelăm noi la Duhul Sfânt sau la dumnezei străini?

Căutăm mila sau judecata vrăjmașului nostru?

Facem, cu compasiune, o diferență?

Urâm prețul hainei pătate sau haina însăși?

Sau ne concentrăm doar asupra păcatului și minciunilor celor răi, strigând împotriva nedreptății lor, în timp ce ascundem îngăduința propriilor noastre inimi întunecate?

„Dar, după împietrirea ta și inima ta nepocăită, îți aduni mânie pentru ziua mâniei și a descoperirii dreptei judecăți a lui Dumnezeu.” (Romani 2:5)

Știm că a-L urma pe DOMNUL înseamnă a fi urât de dumnezeii acestei ordini lumești și de cei care îi iubesc și îi susțin. Avem, prin credință, Legea și făgăduința lui Dumnezeu pentru a asigura dreptatea și mila prin mâna Sa sfântă. Dar valorile mării vor urla împotriva celor care caută adevăratele căi ale Împărăției Sale pe pământ.

„Isus a zis ucenicilor: Este cu neputință să nu vină prilejuri de poticnire; dar vai de acela prin care vin!” (Luca 17:1)

Trebuie să ne ocupăm de lucrarea Bisericii, *ekklesia* lui Isus Hristos, și de Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Trebuie să lucrăm făcând o diferență mai întâi în viețile noastre și apoi în lume, luând asupra noastră mai întâi caracterul, Numele și virtutea Lui și aplicându-le, cu graba lui Dumnezeu, într-o lume pustie și lipsită de căile Sale de libertate și caritate.

Biserica nu exercită autoritate peste cei ce caută Împărăția lui Dumnezeu, ci este slujitorul și păstrătorul Împărăției pentru cei ce vor să trăiască sub legea desăvârșită a libertății, rămânând în căile Tatălui și ale Fiului, care este Rege.

„Ioan a răspuns tuturor, zicând: Eu vă botez cu apă; dar vine Unul mai puternic decât mine, căruia nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălțăminteii; El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” (Luca 3:16)

De la început, profeția aceluia botez cu foc a fost vestită de Ioan și de Isus. După ce au primit rânduirea lor de la Rege și botezul cu foc trimis de Tatăl, legământul a fost împlinit, iar responsabilitatea slujirii Împărăției a fost încredințată apostolilor.

„Eu v-am botezat cu apă, dar El vă va boteza cu Duhul Sfânt.” (Marcu 1:8)

Apostolii au ieșit propovăduind Evanghelia — vestea cea bună.

Împărăția Cerurilor este aproape

A fost și este o Împărăție veșnică. Din ziua aceea și până astăzi au fost mulți care au primit continuarea acelei rânduirii de la Hristos, dar puțini au primit Botezul cu foc. Mulți au fost unși de oameni pentru a sluji „împărăției,” dar puțini au fost unși de Dumnezeu.

- Biserica ar trebui să lucreze cu toată energia ei pentru a-i ajuta pe cei care doresc să se trezească.
- Biserica ar trebui să caute și să-i învețe pe oameni cum să trăiască în afara răutății ordinii lumii.
- Biserica trebuie să caute să-i smulgă din foc, în ziua Judecării, pe cei care cheamă Numele și caracterul DOMNULUI.
- Biserica este un altar al jertfei și al slujirii, iar în acea credință, nădejde și dragoste se află Bozra [cetatea, fortăreața] mântuirii noastre și cununa răsplătirii noastre.
- Biserica este întemeiată de Isus și botează în Numele Lui, în adevăr și în Duh, și nu este întemeiată prin cereri către alți „tați,” potențați sau puteri ale statelor străine.

„Chiar dacă aș vorbi în limbile oamenilor și ale îngerilor și n-aș avea dragoste, sunt o aramă zăngănită sau un chimval zăngănit. Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată cunoștința, și chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic. Și chiar dacă mi-aș împărți toate bunurile ca să hrănesc pe săraci și chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.”

„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate; dragostea nu pizmăiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie; nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie ușor, nu gândește răul; nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr; acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, rabdă totul... Dragostea nu cade niciodată; dar prorociile se vor sfârși, limbile vor înceta, cunoștința va dispărea. Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârșit, ceea ce este în parte va fi desființat. Când eram copil, vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil, judecam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat lucrurile copilărești. Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci vom vedea față în față. Acum cunosc în parte; dar atunci voi cunoaște pe deplin, așa cum am fost și eu cunoscut. Acum dar rămân acestea trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.” (1 Corinteni 13:1–13)

Israel este locul unde Dumnezeu biruie. Cetățenii lui sunt toți cei de pe pământ care se adună în căile și în voia Lui. El nu este creat prin curățarea exteriorului, ci prin scufundarea launtrului în Duhul Lui.

„Cât despre lucrurile jertfite idolilor, știm că toți avem cunoștință. Cunoștința îngâmă, dar dragostea zidește.” (1 Corinteni 8:1)

Slujitorii Sfintei Sale Biserici trebuie să-și dea viața și libertatea pentru Împărăție, așa cum au făcut apostolii și Biserica primară, și cum au făcut leviții înaintea lor. Ei sunt robi ai Regelui și sunt plini de caracterul lui Hristos.

„Îți veți cunoaște după roadele lor. Oare se culeg struguri din spini sau smochine din măcăciuni?” (Matei 7:16)

Trebuie să ne pocăim, să ne întoarcem și să ne schimbăm căile — de la căile lumii la Calea Tatălui din ceruri. Trebuie să recunoaștem cine este Sfânta Lui Biserică, așa cum apostolii i-au recunoscut pe Ioan și pe Isus ca proroc și Mesia. Putem primi botezul cu apă în Împărăția Lui, dar trebuie să căutăm Botezul Duhului Sfânt, în Duh și în Adevăr.

Nu este suficient să spui că ești mântuit, născut din nou, uns de Dumnezeu; trebuie să înveți să manifesti Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

„Să nu se țină de basme iudaice și de porunci omenești, care îi abat de la adevăr. Pentru cei curați, toate sunt curate; dar pentru cei întinați și necredincioși nimic nu este curat, ci chiar mintea și cugetul le sunt întinate. Ei pretind că-L cunosc pe Dumnezeu, dar prin faptele lor Îl tăgăduiesc, fiind vrednici de scârbă, neascultători și netrebnici pentru orice faptă bună.” (Tit 1:14–16)

Este mult de lucru. Nu pentru a ne salva viața sau lucrurile noastre, ci pentru a ne salva sufletele prin jertfa noastră pentru alții care caută căile și voia Lui.

„Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui; și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6:17)

Legământul botezului și „creștinarea” (botezul) pruncilor

Mulți pot vedea ritualul **botezului** ca pe un legământ cu Dumnezeu.^[39]

Ce înseamnă „iertarea (remiterea)^[40] păcatelor”?

Este puterea de a ierta păcatele în apă sau în ritual? Sau nu este în niciuna dintre acestea, ci se găsește în pocăință?

Dacă știm că fără pocăință nu există iertarea păcatelor, și dacă elementul esențial al botezului este pocăința, atunci cum poate un prunc să se pocăiască?

Botezul poate fi, desigur, un angajament datorită pocăinței noastre; el poate include și o anumită protecție juridică. Știm că acest lucru a fost valabil pentru cetățenii Iudeii la Cincizecime. Dar, ca înregistrare, botezul pare să aibă și consecințe practice pentru cei prea mici ca să facă un angajament sau chiar să se pocăiască.

Atunci care ar putea fi un alt scop?

Ce se întâmplă cu văduvele și orfanii?

Biserica ținea evidențe, astfel încât slujirea zilnică să ajungă în întreaga lume cu credibilitate și eficiență. Era nevoie de dedicarea celor care puteau ajunge în nevoie, pentru a exista o înregistrare a protecției și responsabilității.

Acest lucru a fost văzut în timpul persecuțiilor creștinilor și în salvarea copiilor lor. A existat **botezul** pruncilor?

Iustin Martirul afirmă în *Prima Apologie*, în jurul anului 150 d.Hr.:

„Mulți, atât bărbați cât și femei, care au fost ucenici ai lui Hristos din copilărie, rămân curați la vârsta de șaiszeci sau șaptezeci de ani.” (Apologia I:15). Aceasta nu dovedește existența botezului pruncilor, dar sugerează că separarea de lume și de sistemele ei de asistență bazate pe practici lacome, care exista la Cincizecime, era la fel de reală pentru copii ca și pentru părinți, încă de la început. Iustin Martirul scrie în *Dialogul cu Trifon Evreul* că **botezul este circumcizia Noului Testament**.

Mai târziu, Origen va scrie în *Omilia la Luca* 14:

„Pruncii trebuie botezați pentru iertarea păcatelor.” Și din nou, în *Omilia la Levitic* 8:3: „Botezul este dat pentru iertarea păcatelor; și potrivit uzului Bisericii, botezul este dat chiar și pruncilor. Și într-adevăr, dacă nu ar fi nimic în prunci care să necesite iertarea păcatelor și nimic în ei care să fie relevant pentru iertare, harul botezului ar părea superfluu.”

Căci iertarea păcatelor s-ar putea să nu fi fost un scop exclusiv, chiar dacă în cazul pruncilor „ar părea superfluu.” Dacă nu-l scoatem pe Origen din contextul lui Origen, observăm că el mai scrie în *Omilia la Romani* 5:9 (anul 244 d.Hr.): „Din acest motiv, de asemenea, Biserica a primit de la apostoli tradiția de a boteza și pruncii.”

În anul 215 d.Hr., Ipolit, episcop al Romei, a afirmat în *Tradiția Apostolică* 21:

„Să fie botezați mai întâi copiii mici. Dacă pot răspunde pentru ei înșiși, să răspundă. Dacă nu pot, să răspundă părinții lor sau cineva din familia lor.”

Origen (185–254) și Ciprian (215–258) au reflectat consensul exprimat de 66 de episcopi la Sinodul de la Cartagina din anul 254 d.Hr.:

„Nu trebuie să împiedicăm pe nimeni de la botez și de la harul lui Dumnezeu... mai ales pe prunci... pe cei nou-născuți.”

Anterior acestui sinod, Origen scria în *Comentariul la Romani* 5:9:

„Din acest motiv, Biserica a primit de la apostoli tradiția de a da botezul chiar și pruncilor. Căci cei cărora le-au fost încredințate tainele dumnezeiești știau că există în toți oamenii o întinare naturală a păcatului, care trebuie îndepărtată prin apă și prin Duh.”

După Constantin, îl vedem pe Augustin (354–430) scriind în capitolul 43 din *Enchiridion*:

„Căci de la pruncul nou-născut până la bătrânul îndoit de vârstă, așa cum nu este nimeni exclus de la botez, tot așa nu este nimeni care, în botez, să nu moară față de păcat.”

Răspunsul lui Ciprian către un episcop de la țară, Fidus, care îi scrisese în legătură cu botezul pruncilor, este și mai explicit.

Ar trebui să așteptăm până în ziua a opta, așa cum făceau iudeii la circumcizie? Nu, copilul ar trebui botezat imediat după naștere (*Către Fidus* 1:2).

Deși există mult mai multe referințe la botezul sau creștinarea copiilor în scrierile Bisericii timpurii, acestea, luate singure, nu clarifică scopul sau valoarea unui asemenea ritual vizibil și consemnat, fără a examina contextul în care a fost practicat.^[41]

Baptism, the Ritual and the Jurisdiction

<http://www.hisholychurch.org/sermon/baptismjura.php>

Water Baptism

<http://www.hisholychurch.org/declarations/baptism/waterbaptism.php>

Baptism, Christening and the Holy Spirit

<http://www.hisholychurch.org/declarations/baptism/christen.php>

Baptism, Washing up

<http://www.hisholychurch.org/declarations/baptism/baptism.php>

Note

^{1†} Fapte 2:37 „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpuși în inimă, și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: «Fraților, ce să facem?»”

^{2†} În contextul secolului I, botezul nu era perceput ca un act religios neutru, interior sau pur spiritual, ci ca un gest public cu efecte sociale, economice, politice și juridice concrete, comparabile cu o schimbare de jurisdicție și de loialitate. A primi botezul propovăduit de Ioan Botezătorul sau de ucenicii lui Isus însemna o asociere vizibilă cu o mișcare care se delimita de ordinea religioasă oficială reprezentată de Templu, de Sanhedrin și de sinagogile recunoscute. Evangheliile indică limpede că mărturisirea lui Isus ca Hristos atrăgea excluderea din sinagogă (aposynágōgos; cf. Ioan 9:22), ceea ce nu însemna doar o sancțiune spirituală, ci o rupere efectivă de viața comunitară: pierderea statutului social, destrămarea legăturilor de solidaritate familiale și locale și stigmatizarea publică drept rătăcit, eretic sau periculos. Sinagoga funcționa nu doar ca spațiu de cult, ci ca centru civic, educațional și de asistență socială, astfel încât excluderea avea consecințe imediate și durezoase.

Pe plan economic, sistemul de Corban și mesele publice administrate prin temple și sinagogi constituiau o formă instituționalizată de asistență socială. A fi exclus din acest sistem însemna pierderea accesului la ajutoare pentru săraci, văduve și orfani, lipsa protecției economice în vremuri de criză, marginalizarea deliberată din rețelele comerciale locale controlate de elitele religioase și, în multe cazuri, alunecarea spre sărăcie. În acest sens, botezul devenea un act de auto-excludere dintr-un sistem de beneficii bazat pe contribuții forțate și loialitate instituțională, în favoarea unei comunități care funcționa exclusiv prin caritate voluntară.

Într-o lume în care religia și guvernarea erau inseparabile, botezul în numele lui Isus avea și implicații politice clare. A mărturisire public prin botez că „Isus este Domn” însemna recunoașterea unei alte autorități supreme decât Cezarul sau Irod și, implicit, ruperea loialității față de un sistem care își legitima puterea prin religie. De aceea, botezul putea fi interpretat ca un act de nesupunere sau chiar de subversiune. Această realitate explică de ce botezul nu era oferit soldaților sau funcționarilor aflați sub jurământ față de stat (cf. Luca 3:14), deoarece ar fi creat un conflict direct de loialitate incompatibil cu statutul lor.

Din punct de vedere juridico-instituțional, botezul marca trecerea de la o jurisdicție religioasă recunoscută de stat – iudaismul templului – către o comunitate chemată să trăiască sub o altă ordine a vieții, neînregistrată, voluntară și lipsită de protecție legală. Această mutare explica atât persecuțiile timpurii împotriva creștinilor, cât și vulnerabilitatea lor economică, dar și necesitatea organizării unei slujiri zilnice prin caritate, așa cum este descrisă în Faptele Apostolilor 6.

Pe plan moral și existențial, botezul însemna asumarea unei vieți trăite fără garanții lumești și fără „plasa de siguranță” a statului sau a templului, o viață bazată pe credință, comunitate și responsabilitate personală. Era un act de pocăință publică, nu doar un ritual, prin care omul accepta pierderea siguranței oferite de sistemele lumii pentru a intra sub „legea desăvârșită a libertății.” Prin urmare, afirmația că „a te boteza avea, în acea vreme, consecințe sociale, economice și chiar politice serioase” nu este metaforică, ci literală. Botezul era un act de separare reală, o schimbare de jurisdicție, o declarație de loialitate și, adesea, un act de sacrificiu personal, reprezentând intrarea efectivă într-o altă ordine de viață și guvernare: Împărăția lui Dumnezeu.

^{3†} Termenul românesc „**botez**” provine din grecescul *baptisma* (βάπτισμα), derivat din verbul *baptizō* (βαπτίζω). Din punct de vedere **lexical**, *baptizō* înseamnă „a scufunda, a afunda, a cufunda în mod repetat,” fiind o formă intensificată a lui *baptō* („a înmuia, a afunda”). În uzul grecesc clasic și elenistic, termenul nu are un sens mistic sau sacramental în sine, ci desemnează **o acțiune fizică reală de imersie** — de exemplu, scufundarea unui obiect într-un lichid.

În **Noul Testament**, substantivul *baptisma* apare de **22 de ori** și este tradus constant prin „botez.” În niciunul dintre aceste contexte sensul lexical de bază nu este abandonat; dimpotrivă, el este **presupus**: botezul implică o **scufundare** sau o **imersie**, nu o simplă stropire simbolică. De aici și practica inițială a botezului în ape curgătoare (Iordanul), care făcea posibilă imersia completă.

Totuși, **sensul fizic nu epuizează sensul teologic**. *Baptisma* devine un termen tehnic nu pentru că ar căpăta o putere proprie, ci pentru că este **asociat cu un act de separare, identificare și tranziție**. Așa cum un obiect scufundat într-un lichid este înconjurat complet de mediul nou, tot astfel persoana botezată era declarată public ca fiind **înconjurată de o altă ordine de viață**.

Această nuanță explică de ce mulți au ajuns să creadă că **intrarea în Împărăția Cerurilor** se face prin **botezul cu apă** și printr-o **mărturisire verbală de credință**. Însă Scriptura însăși corectează această reducere ritualistă. Ioan Botezătorul face distincția clară între botezul său cu apă și botezul pe care îl va aduce Hristos: „El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc” (Matei 3:11). Apa, așadar, **nu este poarta Împărăției**, ci **mărturia exterioară** a unei realități interioare care trebuie să o precede și să o confirme.

În limbajul juridico-biblic al Noului Testament, botezul cu apă funcționează ca un **act declarativ**, nu constitutiv. El declară o schimbare de direcție (*metanoia*), de loialitate și de apartenență, dar **nu o produce automat**. Fără pocăință reală, fără lucrarea Duhului și fără asumarea consecințelor vieții noi, *baptisma* rămâne o **imersie fizică lipsită de autoritate spirituală**.

Prin urmare, deși *baptisma* înseamnă literal „imersie,” iar Noul Testament păstrează acest sens fără ambiguitate, **intrarea în Împărăția Cerurilor nu este rezultatul apei**, ci al **nașterii din Duh** (Ioan 3:5). Apa nu creează realitatea Împărăției, ci o **mărturisește**; ea nu regenerează omul, ci îl **identifică public** cu o chemare care trebuie trăită în adevăr.

⁴↑ Textul din 1 Ioan 5:7–8 nu trebuie înțeles ca o formulă teologică abstractă sau ca o simplă afirmație simbolică, ci ca enunțarea unui **principiu biblic de validare prin mărturie convergentă**, ancorat în logica juridico-scripturală a Legii. Apostolul Ioan operează aici cu o paradigmă bine cunoscută în Scriptură: „orice lucru să fie întemeiat pe mărturia a doi sau trei martori”. Adevărul nu este stabilit printr-un singur act izolat, ci prin acordul mai multor mărturii independente care converg spre aceeași realitate.

Ioan face o distincție clară între mărturia „din cer” și mărturia „de pe pământ”. În cer, Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt sunt una prin esență, voință și scop; unitatea lor este ontologică și absolută. Pe pământ însă, Duhul, apa și sângele sunt una nu prin identitate, ci prin **acord funcțional**, prin consonanță a mărturiei. Ioan nu afirmă că apa este Duhul sau că sângele este Duhul, ci că aceste realități diferite confirmă același adevăr din perspective complementare, iar mărturia lor este „una” pentru că se află în armonie.

În acest cadru, apa reprezintă actul exterior și vizibil: botezul, spălarea, separarea publică și intrarea declarată într-o rânduială. Sângele reprezintă viața și costul real al legământului: jertfa, moartea față de sine și asumarea consecințelor concrete ale apartenenței. În cazul lui Hristos, sângele este moartea Sa reală; în cazul ucenicului, sângele este disponibilitatea de a pierde siguranță, statut și chiar viața pentru adevăr. Duhul reprezintă intenția lăuntrică, autoritatea divină și lucrarea lui Dumnezeu în om: pocăința autentică, schimbarea minții (metanoia) și confirmarea interioară a chemării. Fără acordul acestor trei, mărturia rămâne incompletă.

Ioan aplică acest principiu implicit și asupra structurii omului. Omul nu este prezentat ca o sumă de entități separate, ci ca un întreg unitar alcătuit din trup (dimensiunea vizibilă și fizică), duh sau minte (intenția, direcția și voința) și suflet (starea de viață, identitatea și moștenirea sa, corporală și necorporală). Aceste dimensiuni trebuie să fie în acord pentru ca omul să fie „întreg” (teleios). O ruptură între exterior și interior produce o viață fragmentată și o mărturie invalidă.

Din acest principiu rezultă o implicație directă pentru botez. O persoană poate fi botezată cu apă fără ca botezul să fie valid în sens deplin, dacă nu există pocăință reală, dacă nu există asumarea consecințelor și dacă exteriorul nu este confirmat de interior. Într-un asemenea caz, apa mărturisește singură, dar Duhul și viața nu confirmă, iar mărturia nu este „una”. Actul rămâne formal, lipsit de autoritate.

Prin această logică, Ioan combate implicit ideea că un ritual exterior ar avea putere automată sau magică. Puterea nu este nici în apă ca element, nici în formă, nici în autoritatea omenească a celui care administrează ritualul, ci în acordul dintre Duh, adevăr și viață. Apa fără Duh devine formă goală, Duhul fără adevăr devine emoție instabilă, iar viața fără adevăr se reduce la instinct și supraviețuire.

În concluzie, 1 Ioan 5:7–8 nu este doar o afirmație trinitară sau simbolică, ci o **regulă de validare a legământului**. Cerul validează prin unitate de esență, iar pământul validează prin acordul mărturiei. De aceea, botezul autentic nu este doar „apă”, ci apă care corespunde unei pocăințe reale, o pocăință care produce o viață jertfită, iar această viață este confirmată de Duhul lui Dumnezeu. Fără acest acord, actul rămâne un ritual fără putere, o mărturie incompletă care nu se leagă nici în cer, nici pe pământ.

⁵↑ **Ritualul cu apă spre pocăință vs. Duhul și focul mântuirii**

Matei 3:11 „**Eu, într-adevăr, vă botez cu apă**, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-l duc încălțăminte. **El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.**”

Marcu 16:16 „**Cine va crede și se va boteza va fi mântuit**; dar cine nu va crede va fi osândit.”

Luca 3:16 „Ioan a răspuns tuturor: «**Eu, într-adevăr, vă botez cu apă**, dar vine Cel ce este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-l desfac cureaua încălțămintelor. **El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.**»”

Ioan 1:26-29, 33 „Ioan le-a răspuns, zicând: «Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru stă Unul pe care nu-L cunoașteți. ²⁷El este Acela care vine după mine, și care era înainte de mine; eu nu sunt vrednic să-l desfac cureaua încălțămintelor.» ²⁹A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el, și a zis: «Iată **Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!**»... ³³Eu nu-L cunoașteam, dar **Cel ce m-a trimis să botez cu apă**, mi-a zis: «Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și rămânând peste El, acela este **Cel ce botează cu Duhul Sfânt.**»”

Ioan 4:1-2 „Când a aflat Domnul că fariseii au auzit că Isus face și botează mai mulți ucenici decât Ioan – 2 deși Isus însuși nu boteza, ci ucenicii Lui –”

- Vezi și, [Fapte 10](#), [Nașterea din nou](#), [Neamurile](#).

În predicarea lui Ioan Botezătorul și în învățătura lui Isus, expresia „botezul cu Duhul Sfânt și cu foc” (Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16) desemnează o lucrare divină profundă, interioară și verificabilă, fundamental diferită de botezul cu apă. Această lucrare nu este un ritual exterior și nici o experiență emoțională trecătoare, ci o transformare reală a centrului de guvernare al omului, urmată de o curățire radicală a motivațiilor, atașamentelor și loialităților sale. Ioan face clar că apa aparține sferei mărturiei omenești, în timp ce Duhul și focul aparțin exclusiv autorității lui Dumnezeu și definesc realitatea Împărăției.

Botezul cu Duhul Sfânt începe prin ceea ce Scriptura numește *metanoia*, o schimbare reală și durabilă a minții, a direcției și a criteriilor după care omul își conduce viața. Aceasta nu este o simplă ajustare morală sau o emoție religioasă, ci o mutare a centrului de decizie: omul încetează să caute siguranță, justificare și avantaj în sistemele lumii și începe să fie călăuzit de adevăr, chiar atunci când adevărul aduce pierdere.

Duhul Sfânt „mărturisește împreună cu duhul nostru” (Romani 8:16), adică produce o certitudine lăuntrică, discernământ și convingere, nu o constrângere exterioară. Ascultarea nu mai este rezultatul fricii sau al presiunii, ci al unei convingeri interioare care dă putere pentru statornicie și fidelitate, inclusiv atunci când acestea au cost.

Această lucrare a Duhului este inseparabil legată de conceptul biblic al puterii. „Veți primi putere... și-Mi veți fi martori” (Faptele Apostolilor 1:8) nu descrie o putere de dominație sau de control asupra altora, ci capacitatea de a trăi adevărul și de a-l mărturisi prin viață. Puterea Duhului se manifestă prin rezistență morală, claritate, curaj și fidelitate sub presiune. Martorul autentic nu este cel care impresionează prin cuvinte, poziție sau manifestări vizibile, ci cel care rămâne credincios când adevărul este costisitor și când compromisul ar fi mai convenabil.

Botezul cu foc introduce dimensiunea curățirii și a judecății lăuntrice. Focul, în limbajul profetic, este simbolul testării, al separării și al arderii a tot ceea ce este fals sau amestecat. Ioan spune că Mesia „Își va curăți aria” și că „pleava o va arde” (Matei 3:12), indicând o lucrare de discernere radicală între ceea ce este autentic și ceea ce este doar aparență religioasă. Sub foc sunt arse mândria spirituală, dorința de control, atașamentul față de statut, siguranță lumească și recunoaștere. Focul expune motivele reale ale inimii și face imposibilă autoînșelarea, pentru că „lucrarea fiecăruia va fi dată pe față... focul o va încerca” (1 Corinteni 3:13).

Un aspect esențial al botezului cu foc este caracterul său ireversibil. Odată ce focul a separat adevărul de fals, omul nu mai poate reveni la compromis fără a-și călca propria conștiință. Dubla loialitate devine imposibilă, iar justificările de tip „necesitate”, „strategie” sau „bine mai mare” își pierd puterea. Omul botezat cu foc preferă pierderea în locul trădării adevărului și acceptă consecințele separării de sistemele lumii, pentru că guvernarea lăuntrică a fost deja schimbată.

Acolo unde Duhul și focul lucrează împreună apar roade verificabile. Nu este vorba de perfecțiune, ci de caracter: smerenie fără servilism, blândețe fără compromis, fermitate în adevăr fără violență, slujire fără dorință de dominație și disponibilitatea reală de a pierde totul pentru fidelitate. Scriptura rezumă această autenticitate prin afirmația că cei credincioși „nu și-au iubit viața până la moarte” (Apocalipsa 12:11). Aceasta este măsura ultimă a botezului cu Duhul și cu foc.

În contrast, Scriptura nu identifică drept dovadă decisivă a acestui botez manifestările carismatice izolate, emoția intensă, validarea instituțională sau hirotonirea. Toate acestea pot exista fără lucrarea focului și fără transformarea profundă produsă de Duhul. Ele pot însoți adevărul, dar nu îl garantează.

Prin urmare, botezul cu apă poate depune o mărturie exterioară, botezul cu Duhul Sfânt validează acea mărturie prin schimbarea guvernării interioare, iar botezul cu foc curățește și judecă autenticitatea ei. Acolo unde Duhul și focul sunt prezente împreună, adevărul nu rămâne doctrină sau declarație, ci devine viață trăită. Acolo împărăția lui Dumnezeu este vizibilă pe pământ, nu ca instituție sau sistem, ci ca ordine a vieții sub domnia reală a lui Hristos.

6† Ritualul cu apă al lui Ioan vs. Duhul și focul lui Isus

Ioan 1:26-27, 33 „Ioan le-a răspuns, zicând: «**Eu botez cu apă**, dar în mijlocul vostru stă Unul pe care nu-L cunoașteți. ²⁷El este Acela care vine după mine, și care era înainte de mine; eu nu sunt vrednic să-L desfac cureaua încălțămintelor.» ... ³³Eu nu-L cunoașteam, dar **Cel ce m-a trimis să botez cu apă**, mi-a zis: «Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și rămânând peste El, acela este **Cel ce botează cu Duhul Sfânt.**»”

Matei 3:11 „Eu, într-adevăr, vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-L duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”

Marcu 1:7-8 „Și propovăduia, zicând: «După mine vine Cel ce este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să mă aplec și să-L desfac cureaua încălțămintelor. 8 Eu v-am botezat cu apă, dar El vă va boteza cu Duhul Sfânt.»”

Luca 3:16 „Ioan a răspuns tuturor: «Eu, într-adevăr, vă botez cu apă, dar vine Cel ce este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-L desfac cureaua încălțămintelor. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.»”

Ioan 3:5 „Isus i-a răspuns: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.»”

- Vezi și [Fapte 10](#), [Nașterea din nou](#), [Neamurile](#).

7† Caută, străduiește-te, roagă-te, perseverează, îndură

Matei 6:33 „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.”

Luca 13:24 „Străduiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci, vă spun, mulți vor căuta să intre, și nu vor putea.”

Luca 18:1 „Le-a spus o pildă, ca să arate că trebuie să se **roage** necurmat, și să nu se **lase**.”

Luca 21:36 „**Vegheați** dar în tot timpul, și **rugați-vă**, ca să **aveți putere** să scăpați de toate aceste lucruri care au să vină, și să stați în picioare înaintea Fiului omului.”

Matei 26:41 „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, într-adevăr, este plin de râvnă, dar trupul este neputincios.”

Marcu 13:33 „Luați seama, vegheați și rugați-vă; căci nu știți când va veni vremea.”

Marcu 14:38 „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, într-adevăr, este plin de râvnă, dar trupul este neputincios.”

Ioan 6:27 „Să nu **lucrați** pentru hrana care piere, ci **pentru hrana care rămâne spre viață veșnică**, pe care v-o va da **Fiul omului**; căci pe Acesta L-a pecetluit Tatăl, adică Dumnezeu.”

Luca 6:37 „Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și veți fi iertați.”

Matei 6:15 „Dar, dacă nu **ierțați** oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.”

Marcu 11:26 „Dacă nu **ierțați**, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre.”

Matei 10:22 „Și veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.”

Matei 24:13 „Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit.”

Marcu 13:13 „Și veți fi urâți de toți din pricina Numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit.”

Efeseni 6:18 „Rugați-vă în orice vreme, prin Duhul, cu orice fel de rugăciune și cerere. Vegheați în acest scop cu toată stăruința, și rugați-vă pentru toți sfinții.”

⁸† Afirmația că botezul rabinic al fariseilor, prin care oamenii erau integrați în sistemul de Corban, făcea Cuvântul lui Dumnezeu fără putere este întemeiată direct pe cuvintele lui Isus și reprezintă un element central al Evangheliei Împărăției, nu un detaliu secundar sau o polemică marginală. În secolul I, botezul nu era limitat la un act personal de pocăință, ci putea funcționa ca un ritual de integrare într-o ordine religio-juridică. În cadrul fariseic, spălările rituale și botezul deveniseră mijloace de admitere și conformare la un sistem instituțional care administra interpretarea Legii, viața comunitară și mecanismele de asistență socială cunoscute sub numele de Corban. Acest tip de botez nu orienta omul spre o ascultare directă și personală de Dumnezeu, ci îl lega de o autoritate religioasă intermediară, care pretindea dreptul de a defini neprihănirea și datoria morală.

Corbanul, termen ebraic care înseamnă „dar consacrat”, ajunsese să funcționeze ca un mecanism legal prin care bunurile și resursele erau dedicate templului și apoi administrate de elitele religioase. Isus identifică problema cu o claritate fără echivoc în Marcu 7:9–13, unde arată că, sub pretextul tradiției, fariseii „desființau porunca lui Dumnezeu” și făceau Cuvântul Lui fără putere. Problema nu era dărnicia în sine, ci faptul că acest sistem înlocuia responsabilitatea personală – de exemplu, grija față de părinți – cu o obligație instituțională, crea dependență de structuri religioase în loc de încredere directă în Dumnezeu și transfera autoritatea morală de la Legea divină la „datina bătrânilor”.

Cuvântul lui Dumnezeu devenea astfel „fără putere” în sensul termenului grecesc *akyrōō*, care înseamnă a anula, a face nul sau lipsit de efect. Ascultarea nu mai era trăită ca dreptate vie, ci redefinită ca simplă conformare la un sistem. Neprihănirea devenea un statut legal recunoscut de instituție, nu un caracter format prin ascultare. Relația cu Dumnezeu era mediată de un mecanism coercitiv de contribuții și beneficii, iar poruncile rămâneau la nivel declarativ, fără să mai producă viață, libertate și responsabilitate reală.

Tocmai din acest motiv, această problemă se află în centrul Evangheliei Împărăției. Mesajul lui Isus nu a fost doar despre iertarea individuală a păcatelor, ci despre restaurarea domniei lui Dumnezeu asupra vieții oamenilor, fără intermediari care să exercite autoritate asupra conștiinței. Când Isus afirmă că Împărăția va fi luată de la conducătorii religioși și dată unui popor care va aduce roadele ei (Matei 21:43), El indică exact acest eșec fundamental: confiscarea autorității lui Dumnezeu, transformarea slujirii în dominație și înlocuirea carității voluntare cu constrângerea legală. Împărăția lui Dumnezeu nu putea coexista cu un sistem care producea dependență, legitima lăcomia și justifica puterea prin religie.

În contrast direct, botezul propovăduit de Ioan și de Isus nu integra oamenii într-un sistem de Corban, nu oferea beneficii garantate și nu crea loialitate față de o instituție. El chema la pocăință personală, la responsabilitate directă înaintea lui Dumnezeu și la o comunitate susținută prin caritate liberă, ceea ce Scriptura numește „Religia Curată” (Iacov 1:27). În acest cadru, Cuvântul lui Dumnezeu își recăpăta puterea reală, deoarece ascultarea nu mai era impusă din exterior, ci aleasă în mod liber.

Prin urmare, botezul rabinic al fariseilor făcea Cuvântul lui Dumnezeu fără putere deoarece înlocuia domnia lui Dumnezeu cu domnia unui sistem religios și ascultarea de Dumnezeu cu supunerea față de oameni. Tocmai din acest motiv Împărăția le-a fost luată: nu pentru o greșeală ritualică, ci pentru pervertirea scopului Legii, care era viața, libertatea și dreptatea trăite sub Dumnezeu. Aceasta constituie linia de demarcație fundamentală dintre Împărăția lui Dumnezeu și împărățiile oamenilor care se legitimează prin religie.

⁹† **Evanghelia Împărăției**

Matei 4:23 „Isus străbătea toată Galilea, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia Împărăției, și vindecând orice boală și orice neputință din popor.”

Matei 9:35 „Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia Împărăției, și vindecând orice boală și orice neputință din popor.”

Matei 24:14 „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca o mărturie pentru toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul.”

Marcu 1:14-15 „După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galilea, propovăduind Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu. 15 El zicea: «S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie.»”

10† Împărăția luată

Matei 2:6 „Și tu, Betleeme, țara lui Iuda, nu ești nicicum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; căci din tine va ieși o **Căpetenie** (Guvernator 2233), care va fi Păstorul poporului Meu Israel.”

Matei 9:16-17 „Nimeni nu pune un petec de stofă nouă la o haină veche; căci petecul trage din haină și rupțura se face mai rea. 17 Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; altfel burdufurile se sparg, vinul se varsă și burdufurile se pierd; ci pun vin nou în burdufuri noi și amândouă se păstrează.” *Isus nu a venit doar să reformeze Împărăția.*

Matei 21:43 „De aceea vă spun că **Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată** unui neam care va aduce roadele cuvenite.” *Isus o va lua ca preot și rege.*

Luca 13:9 „Dacă va face **rod**, bine; dacă nu, după aceea s-o tai.” *Corbanelor lumii erau practici pizmașe/lacome.*

Ioan 19:15 ... 19 „Dar ei **strigau**: «Ia-L, ia-L, răstignește-L!» Pilat le-a zis: «Să răstignesc pe Împăratul vostru?» Preoții cei mai de seamă au răspuns: «**Noi n-avem alt împărat decât pe Cezar.**»” *Împărăția luată prin cuvintele proprii ale gurii lor.*

Ioan 15:4 „Rămâneți în Mine și Eu în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine.” *Oamenii trebuie să caute Calea.*

Ioan 15:8 „În aceasta **Tatăl** Meu este proslăvit: dacă aduceți multă roadă și prin aceasta veți fi ucenicii Mei.”

Luca 12:32 „Nu te teme, **turmă mică**, pentru că Tatăl vostru a găsit cu cale să **vă dea Împărăția.**”

Luca 22:29 „Și **Eu vă fac legământ cu Împărăția**, cum Mi-a făcut Tatăl Meu Mie.”

Marcu 15:26 „Deasupra Lui era scrisă pricina osândirii Lui: «**Împăratul iudeilor.**»”

Fapte 17:7 „pe care Iason i-a primit; și toți aceștia fac împotriva poruncilor Cezarului, zicând că este un alt împărat: Isus.”

1 Petru 2:9 „Dar voi sunteți o seminție aleasă, **o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit**, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.”

Vezi [Luarea și darea Împărăției](#).

11† Masa ca o cursă

Psalm 69:22-23 „Să li se facă **masa lor cursă** înaintea lor, un laț pentru cei liniștiți! ²³Să li se întunece ochii, ca să nu vadă, și fă ca mijlocul lor să tremure necurmat.”

Romani 11:9 „Și David zice: «Să li se facă **masa lor cursă, laț** și piatră de poticnire, spre răsplătire!»”

Proverbe 23:1-3 „Când te vei așeza să mănânci cu un stăpânitor, ia bine seama la ce este înaintea ta; ²pune-ți un cuțit la gât, dacă ești lacom la mâncare. ³Nu pofti **bunătățile** lui, căci sunt bucate înșelătoare.”

Exod 23:32-33 „Să nu faci **legământ** cu ei, nici cu dumnezeii lor. ³³Ei să nu locuiască în țara ta, ca să nu te facă să păcătuiești împotriva Mea; căci dacă vei sluji **dumnezeilor** lor, aceasta va fi o **cursă** pentru tine.”

Exod 34:12 „Ia seama asupra ta, ca să nu faci legământ cu locuitorii țării în care vei intra, ca nu cumva să fie o **cursă** în mijlocul tău.”

Deuteronom 7:16 „Să **nimicești pe toate popoarele** pe care ți le va da Domnul, Dumnezeul tău; să nu-ți fie milă de ele și să nu **slujești dumnezeilor lor**, căci aceasta va fi o cursă pentru tine.”

Judecători 2:2 „Și voi să **nu faceți legământ** cu locuitorii acestei țări; ci să le dărâmați altarele. Dar voi n-ați ascultat de glasul Meu: pentru ce ați făcut lucrul acesta?”

Proverbe 1:10 „Fiule, dacă păcătoșii vor să te ademenească, nu consimți!”

Proverbe 6:2 „**Dacă te-ai prins cu vorbele gurii tale**, dacă ești legat prin cuvintele gurii tale.” [Nu jura](#)

Luca 21:34-35 „Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva inimile voastre să se împovăreze cu mâncare și băutură, cu îngrijorările vieții acesteia, și ziua aceea să vină fără veste peste voi. ³⁵**Căci ca o cursă va veni peste toți** locuitorii de pe fața întregului pământ.”

1 Timotei 6:9-10 „Cei ce vor să se **îmbogățească cad în ispită, în laț și în multe pofte nebunești și vătămătoare**, care cufundă pe oameni în prăpastie și în pierzare. 10 Căci iubirea de arginți este rădăcina tuturor relelor; și unii, care au umblat după ea, **s-au rătăcit de la credință** și s-au străpuns cu multe dureri.”

- „N-ați cunoscut? N-ați auzit? Nu vi s-a vestit de la început? N-ați înțeles temeliile pământului?” (Isaia 40:21) – despre mesajul lui Ioan Botezătorul: „Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiți calea Domnului, neteziți în pustie drum mare pentru Dumnezeuul nostru” (Isaia 40:3). Pentru a evita „cursa” carității legale a statului bunăstării, care face cuvântul lui Dumnezeu fără efect, aducând omenirea și copiii lor înapoi în robie ca resurse umane.

---

¹² „Masele continuă cu poftă de beneficii și cu obiceiul de a le primi prin forță și violență. Poporul, obișnuit să se hrănească pe seama altora și să depindă pentru trai de proprietatea altora... instituie regula violenței; și acum, unindu-și forțele, masacrează, alungă și jefuiesc, până când degeneră din nou în sălbatici desăvârșiți și își găsesc iarăși un stăpân și monarh.” Polybius (aprox. 150 î.Hr.)

¹³ Să nu exercitați autoritate

Matei 20:25 „Dar Isus i-a chemat și le-a zis: «Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele și mai-marii lor le poruncesc cu stăpânire. 26 Între voi să nu fie așa...»”

Marcu 10:42 „Dar Isus i-a chemat la El și le-a zis: «Știți că cei ce sunt priviți ca stăpânitori ai neamurilor, domnesc peste ele și mai-marii lor le poruncesc cu stăpânire. 43 Dar între voi să nu fie așa...»”

Luca 22:25 „El le-a zis: «Împărații neamurilor domnesc peste ele și cei ce le conduc se numesc binefăcători. 26 Dar între voi să nu fie așa...»”

¹⁴ Dați afară / Puși afară

Deuteronom 8:14 „Atunci să nu ți se umfle inima și să nu uiți pe Domnul, Dumnezeul tău, care **te-a scos din țara Egiptului**, din casa robiei.”

Proverbe 20:20 „Cine blestemă pe tatăl sau pe mama sa, i se va stinge candela în mijlocul întunericului adânc.”

Ioan 9:22 „Părinții lui au spus aceste lucruri, fiindcă se temeau de iudei; căci iudeii hotărâseră deja că, dacă va mărturisi cineva că El este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă.”

Ioan 12:42 „Totuși, chiar dintre fruntași, mulți au crezut în El; dar, de frica fariseilor, nu-L mărturiseau pe față, ca să nu fie dați afară din sinagogă.”

Ioan 16:2 „Au să vă dea afară din sinagogi: ba încă va veni vremea când oricine vă va ucide să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu.”

Proverbe 29:25 „Frica de oameni întinde lațul, dar cine se încrede în Domnul este în siguranță.”

¹⁵ Numirea Împărăției

Matei 21:43 „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite.”

Luca 12:32 „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția.”

Luca 22:29 „Și Eu vă fac legământ cu Împărăția, cum Mi-a făcut Tatăl Meu Mie.”

Ioan 19:15 „Dar ei strigau: «Ia-L, ia-L, răstignește-L!» Pilat le-a zis: «Să răstignesc pe Împăratul vostru?» Preoții cei mai de seamă au răspuns: «Noi n-avem alt împărat decât pe Cezar.»”

¹⁶ Lăcomia este idolatrie

Coloseni 3:5-6 „Dați morții dar mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patimile, poftele rele și lăcomia, care este o închinare la idoli. 6 Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste copiii neascultării.”

Efeseni 5:5 „Căci știți bine că nici un curvari, nici un om necurat, nici un lacom, care este un închinător la idoli, nu va moșteni Împărăția lui Hristos și a lui Dumnezeu.”

1 Corinteni 5:10-11 „Nu vorbesc însă în chip desăvârșit cu curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi și răpitori, sau cu închinătorii la idoli; altfel ar trebui să ieșiți din lume. 11 Acum v-am scris să n-aveți legături cu vreunul care, numindu-se frate, este curvari, lacom, închinător la idoli, defăimător, bețiv sau răpitor; cu unul ca acesta nici să nu mâncați.”

- „Căci este scris că mesele pline de delicatose oferite de conducătorii lumii devin o capcană, deoarece determină mulțimile să se sfâșie unele pe altele prin sistemele de stat de caritate forțată – practici lacome care echivalează cu o formă de curvie sau adulter spiritual. În ele, oamenii sunt tratați ca marfă și devorați, copiii sunt blestemați prin datorii viitoare, iar poporul este readus „în jugul robiei” cu sprijinul religiei false a curvei care călărește fiara.”

¹⁷ În predicarea lui Ioan Botezătorul și în învățătura lui Isus apare o distincție esențială între botezul cu apă și botezul cu Duhul Sfânt și cu foc (Matei 3:11; Marcu 1:8; Luca 3:16). Această distincție nu este una de intensitate sau de „nivel spiritual”, ci una de natură, autoritate și efect. Ioan însuși subliniază că botezul pe care îl administrează el aparține unei alte sfere decât botezul adus de Mesia: „Eu vă botez cu apă... dar El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”

În secolul I, botezul cu apă funcționa în primul rând ca un act declarativ public. El reprezenta o mărturie vizibilă a pocăinței declarate, a intenției de a părăsi căile vechi și a dorinței de a intra sub o rânduială nouă de viață. În acest sens, apa nu era cauza schimbării, ci martorul ei. Botezul cu apă nu avea putere în sine să ierte păcate, să regenereze inima sau să confere autoritate spirituală. El depunea mărturie despre ceea ce omul afirma că se petrece în interiorul său și despre direcția în care pretindea că își va trăi viața de acum înainte.

Tocmai pentru că botezul cu apă era un act exterior, el putea deveni și o mărturie falsă. Atunci când pocăința nu era reală, când intenția inimii nu corespundea declarației publice sau când viața nu confirma mărturisirea, apa continua să „vorbească”, dar mărturia ei era mincinoasă. De aceea, Ioan avertizează direct: „Faceți dar roade vrednice de pocăință” (Matei 3:8). Un botez fără rod nu era doar inutil, ci o declarație falsă, o formă religioasă lipsită de conținut. În termenii unei logici juridice, apa putea depune mărturie, dar martorul putea minți dacă nu exista acord între interior și exterior.

În contrast radical cu aceasta, botezul adus de Isus este botezul cu Duhul Sfânt și cu foc. Botezul cu Duhul Sfânt reprezintă lucrarea lăuntrică a lui Dumnezeu, prin care omul este regenerat, confirmat și împuternicit. Nu este vorba doar de emoție sau experiență religioasă, ci de o intervenție divină care schimbă direcția vieții, mintea și inima. Botezul cu foc adaugă o dimensiune suplimentară: focul este imaginea curățirii, a judecării și a separării dintre ceea ce este autentic și ceea ce este fals, așa cum este descris și în Maleahi 3:2–3. Focul nu poate fi imitat și nu poate fi controlat de om; el arde ceea ce este fals, purifică ceea ce este adevărat și scoate la lumină intențiile reale ale inimii. Din acest motiv, botezul cu foc nu poate fi o mărturie falsă, deoarece produce efecte reale, vizibile în caracter, în alegeri și în viață.

Această distincție explică și de ce Evangheliile notează explicit că Isus însuși „nu boteza, ci ucenicii Lui” (Ioan 4:2). Botezul cu apă aparține sferei mărturiei omenești și putea fi administrat de oameni, în timp ce botezul cu Duhul Sfânt aparține exclusiv autorității divine. Isus nu administra semnul exterior, ci aducea realitatea interioară. El nu se ocupa de actul declarativ, ci de transformarea pe care doar Dumnezeu o poate face.

Din această perspectivă se explică și realitatea dureroasă observată de-a lungul istoriei: mulți pot fi botezați cu apă, dar puțini sunt transformați în mod real. Doar cei care primesc botezul cu Duhul Sfânt și cu foc sunt împuterniciți pentru slujire autentică și pentru viața Împărăției. Apa poate marca începutul unei chemări și poate face o declarație publică, dar focul este cel care confirmă autenticitatea acelei declarații.

Prin urmare, afirmația că „botezul cu apă era doar pentru a depune mărturie, dar putea fi și o mărturie falsă; botezul lui Isus era prin Duhul Sfânt, prin foc” exprimă un adevăr fundamental al Evangheliei Împărăției. Apa declară, Duhul validează, iar focul curățește și judecă. Acolo unde lipsește focul, mărturia rămâne vulnerabilă la fals și la autoînșelare. Acolo unde Duhul botează, adevărul nu rămâne doar rostit, ci devine viață trăită.

¹⁸↑ Matei 11:12 „De pe vremea lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor este supusă violenței și cei violenți o răpesc cu forța [harpazo = a răpi, a lua cu forța, a smulge / a se însuși prin forță].”

Luca 16:16 „Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci se vestește Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și fiecare se străduiește [biazo = a presa cu forță, a se strădui violent / a forța intrarea] să intre în ea cu silă.”

¹⁹↑ Matei 11:12 „De pe vremea lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor este supusă violenței și cei violenți o răpesc cu forța [harpazo = a răpi, a lua cu forța, a smulge / a se însuși prin forță].”

Luca 16:16 „Legea și proorocii au ținut până la Ioan; de atunci se vestește Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și fiecare se străduiește [biazo = a presa cu forță, a se strădui violent / a forța intrarea] să intre în ea cu silă.”

²⁰↑ Exod 35:29; Exod 36:3; Levitic 7:16; Lev. 22:18-23; 23:38; Num. 15:3; 29:39; Deut. 12:6,17; 16:10; 23:23; 2 Cron. 31:14; 35:8; Ezra 1:4; 3:5; 7:13-16; 8:28; Ps. 54:6; 68:9; 110:3; 119:108; Ezech. 46:12; Osea 14:4; Amos 4:5 – toate se referă la daruri voluntare, jertfe de bunăvoie, spre deosebire de sisteme obligatorii.)

²¹↑ Luca 3:11 „El le-a răspuns: «Cine are două haine să împartă cu cine n-are; și cine are de mâncare să facă la fel.»”

²²↑ Corbanul fariseilor <http://www.hisholychurch.org/sermon/corban.php>

Corbanul fariseilor era un sistem de dedicație a bunurilor Templului (Marcu 7:11), care permitea evitarea ajutorului față de părinți, făcând nul cuvântul lui Dumnezeu. Era o formă de caritate forțată sau dedicată, contrastând cu ofertele libere de caritate adevărată, și legat de practici lacome care devin idolatrie.

²³↑ Iacov 1:25 „Dar cine cercetează Legea desăvârșită, Legea libertății, și stăruiește în ea, nu ca un ascultător uituc, ci ca un făcător de fapte, acela va fi fericit în fapta lui.”

²⁴↑ 1 Corinteni 13:13 „Acum, dar, aceste trei lucruri rămân: credința, nădejdea, dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.”

²⁵↑ Faptul că botezul nu a fost întotdeauna sugerat sau recomandat ca soluție pentru oameni aflați într-un anumit statut este extrem de semnificativ și arată că botezul nu era înțeles ca o ceremonie religioasă neutră, ci ca un act de angajament total, cu implicații juridice, morale și politice reale. Episodul din Luca 3:14, în care soldații îl întreabă pe Ioan Botezătorul „Și noi ce să facem?”, este revelator nu doar prin răspunsul oferit, ci mai ales prin ceea ce lipsește din el. Ioan nu le cere să se boteze, nu le oferă integrarea în comunitatea botezului și nu le spune să părăsească imediat armata, ci le dă instrucțiuni etice limitate, adaptate statutului lor: să nu abuzeze de forță, să nu acuze pe nedrept și să se mulțumească cu solda lor. Aceasta arată că botezul nu era aplicabil automat tuturor, indiferent de poziția juridică sau de jurămintele asumate.

Soldații se aflau sub un jurământ de credință față de Cezar și erau integrați într-un sistem care exercita autoritatea prin forță legitimă. A primi botezul ar fi însemnat, în acel context, recunoașterea unei alte autorități supreme și intrarea într-o altă ordine de loialitate, ceea ce ar fi produs un conflict juridic și moral direct cu stăpânul lor de atunci. Pentru ei, botezul ar fi echivalat cu încălcarea jurământului și cu sperjurul. Acest lucru nu ar fi fost o problemă dacă botezul ar fi fost o ceremonie pur religioasă, deoarece Imperiul Roman permitea pluralismul religios și tolera ritualuri diverse, atâta vreme cât acestea nu submineau loialitatea politică și ordinea publică.

Refuzul implicit de a le oferi botezul demonstrează că botezul era perceput ca un act cu implicații politice reale, un gest de transfer al loialității și al apartenenței, nu ca o devoțiune interioară fără consecințe externe. În tradiția biblică, botezul își are rădăcina în ieșirea din Egipt, prefigurată de trecerea prin mare, care a însemnat despărțirea de o jurisdicție bazată pe puterea omului peste om și intrarea sub domnia directă a lui Dumnezeu. Prin urmare, botezul semnifica ieșirea dintr-o ordine coercitivă și acceptarea unei vieți trăite sub o altă lege, a libertății și responsabilității înaintea lui Dumnezeu.

Un soldat, prin însăși natura statutului său, nu putea face acest pas fără a-și abandona funcția și obligațiile, deoarece continua să exercite violența instituțională și să slujească unei puteri pământenești. De aceea, botezul nu le-a fost recomandat, nu pentru că ar fi fost excluși de la chemarea lui Dumnezeu, ci pentru că statutul lor făcea imposibilă, în mod onest, asumarea publică a unei noi loialități. Acest episod demontează concepția modernă potrivit căreia botezul ar fi o formalitate religioasă aplicabilă oricui, indiferent de viața, jurămintele sau poziția celui botezat.

În forma sa originală, botezul presupunea capacitatea reală de a schimba loialitatea, libertatea de a ieși dintr-un sistem bazat pe constrângere și disponibilitatea de a trăi sub o altă ordine morală. Tocmai de aceea, botezul putea fi amânat, refuzat sau nerecomandat celor aflați sub jurămintele incompatibile. Cazul soldaților confirmă că botezul era un act de separare profundă, nu doar spirituală, ci și juridică și existențială, a cărui semnificație se întoarce până la despărțirea de Egipt și la începutul refuzului guvernării omului peste om.

- ²⁶↑ Jesus and the Riddle of the Dead Sea Scrolls de Barbara Thiering: O interpretare controversată care folosește sursele de la Marea Moartă pentru a susține că Isus era un membru al unei secte eseniane, a supraviețuit crucificării, s-a căsătorit etc. – văzută ca speculativă de mulți savanți.
- ²⁷↑ Matei 3:11 „Eu, într-adevăr, vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-l duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”
- ²⁸↑ Jesus Within Judaism de James H. Charlesworth: Explorează Isus în contextul iudaismului său, folosind descoperiri arheologice și manuscrise pentru a arăta influența iudaismului asupra vieții și învățăturilor Sale.
- ²⁹↑ Jesus, The Evidence de Ian Wilson: Examinează dovezi istorice și arheologice pentru existența lui Isus, viața, moartea și învierea Sa, inclusiv artefacte și documente.
- ³⁰↑ The Old Testament World de John Rogerson și Philip Davies: Prezintă lumea Vechiului Testament prin perspectivă istorică și culturală.
- ³¹↑ Progress and Poverty de Henry George (Bk. VII, Ch. I): Discută probleme economice, sărăcie și proprietate funciară.
- ³²↑ The Star of Bethlehem de Crag Chester (Imprimis, Hillsdale College): Analizează steaua de la Betleem din perspectivă astronomică și istorică.
- ³³↑ Life and Times of Jesus the Messiah de Alfred Edersheim (1883): O lucrare clasică detaliată despre viața lui Isus în context iudaic și mesianic.
- ³⁴↑ The Holy Land de Peter Connolly: Descrie sfârșitul lui Irod și contextul istoric (p. 42).
- ³⁵↑ The Old Testament World de John Rogerson și Philip Davies: Prezintă lumea Vechiului Testament prin perspectivă istorică și culturală.
- ³⁶↑ Jesus and the Dead Sea Scrolls de James H. Charlesworth (p. 170, 1992): Explorează legături între Isus și sursele de la Qumran.
- ³⁷↑ Matei 11:12 „De pe vremea lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția cerurilor este supusă violenței și cei violenți o răpesc cu forța.” (biazo = a folosi forță/viol; biastes = violenți; harpazo = a răpi, a lua cu forța)
- ³⁸↑ În contextul iudaic și romano-iudaic al secolului I, termenii **Mokhes** (מֹכֶס) și **Gabbai** (גַּבַּי) desemnează două categorii distincte, dar complementare, de **colectori de taxe și contribuții**, ambele profund problematice din punct de vedere biblic, moral și juridic. Înțelegerea acestor roluri este esențială pentru a pricepe de ce sistemul fiscal-religios al vremii era perceput ca **opresiv**, de ce era asociat cu *Corbanul* și de ce Evanghelia Împărăției îl confruntă direct.

Mokhes era, în mod tipic, un **vameș sau collector de taxe indirecte**, asociat cu taxele de drum, vamă, comerț și transport. Mokhes-ul lucra de obicei prin **concesiune fiscală** (tax farming): autoritatea romană sau herodiană stabilea o sumă fixă de colectat, iar mokhes-ul își păstra diferența. Acest sistem încuraja în mod structural **abuzul, extorcarea și lăcomia**, deoarece profitul personal depindea de cât putea stoarce de la populație.

Din acest motiv, mokhes-ul era văzut nu doar ca un funcționar, ci ca un **agent al dominației străine**, un colaborator cu puterea imperială. În literatura rabinică, mokhes-ul este adesea asociat cu hoțul și cu tâlharul, fiind considerat necinstit *prin definiție*, nu doar prin comportament individual.

Gabbai, în schimb, era un **colector local**, adesea evreu, responsabil de strângerea **taxelor directe și a contribuțiilor comunitare**. Gabbaii operau în interiorul comunităților iudaice și erau legați de sinagogi, consilii locale și de sistemul religios al Templului. Spre deosebire de mokhes, care acționa mai vizibil în numele Romei sau al lui Irod, gabbai-ul funcționa ca **interfață internă** între popor și sistemul de putere, aplicând presiune socială, juridică și religioasă pentru colectarea contribuțiilor. Tocmai această poziție „din interior” făcea rolul gabbai-ului deosebit de periculos: el transforma **obligațiile religioase în instrumente de coerciție fiscală**.

Împreună, **Mokhes și Gabbai** reprezentau cele două brațe ale aceluiași mecanism:

- mokhes-ul colecta prin **forță externă și autoritate imperială**,
- gabbai-ul colecta prin **presiune religioasă, comunitară și juridică**.

Ambele roluri se sprijineau pe ideea că **binele comun și asistența socială** trebuie finanțate prin **constrângere**, nu prin caritate voluntară. Astfel, sistemul fiscal era prezentat ca fiind „pentru binele poporului”, dar funcționa în realitate ca un instrument de **subordonare și dependență**.

Din perspectivă biblică, problema fundamentală nu era simpla existență a taxelor, ci **transferul autorității morale** de la Dumnezeu la oameni care „exercitau stăpânire unii peste alții”. Atunci când mokhes și gabbai colectau în numele lui Irod, al Romei sau al sistemului de Corban, ei **uzurpau rolul lui Dumnezeu ca Purtător de grijă** și înlocuiau caritatea liberă cu redistribuția forțată. De aceea, Isus îi asociază pe vameși cu păcătoșii nu pentru că erau mai imorali individual, ci pentru că participau la un **sistem structural de nedreptate**.

Această realitate explică tensiunea profundă dintre Evanghelia Împărăției și sistemul fiscal-religios al vremii. Chemarea la pocăință adresată vameșilor (Luca 3:12–13) nu este o simplă corectare morală, ci o invitație la **ieșirea dintr-un rol incompatibil cu domnia lui Dumnezeu**. Când Isus mănâncă cu vameșii, El nu legitimează sistemul, ci cheamă persoanele **afară din el**.

În concluzie, **Mokhes și Gabbai** nu sunt simple figuri administrative, ci simboluri ale unui **regim de guvernare care combină forța politică cu legitimitatea religioasă** pentru a controla oamenii prin taxe și beneficii. Ei întrușchipează exact tipul de „binefăcători” despre care Isus spune că își exercită autoritatea asupra poporului. În opoziție, Împărăția lui Dumnezeu proclamă o ordine în care grija pentru aproapele se face prin **dragoste, responsabilitate personală și slujire voluntară**, nu prin coerciție instituționalizată.

³⁹↑ „În relatările evanghelice este sugerat, dar nu este clar exprimat, faptul că botezul este o ordonanță prin care un individ intră într-un legământ cu Dumnezeu. Traducerea lui Joseph Smith la Matei 3:8–11 clarifică faptul că Ioan Botezătorul s-a confruntat cu fariseii și saduceii în legătură cu nevoia lor personală de a-l accepta pe el ca precursor al Mesiei, propovăduind pocăința și botezând cu apă (JST Matei 3:38–40). Se pare că ei credeau că sunt acceptabili înaintea lui Dumnezeu datorită nașterii lor ca fii ai lui Avraam, fără pocăință sau intrarea în apele botezului. Ca moștenitori ai legământului avraamic prin naștere, ei evident nu mai recunoșteau nevoia de a încheia un legământ suplimentar cu Dumnezeu. Revelația din zilele din urmă indică faptul că fariseii aveau un ritual pe care îl numeau botez (JST Matei 9:18–20). Este posibil ca acesta să se refere la imersiunea rituală a spălărilor mikvah. Totuși, nu este clar ce implica exact botezul fariseilor în timpurile Noului Testament. Desigur, botezul fariseilor nu era o ordonanță evanghelică a mântuirii prin care ei intrau într-un legământ cu Dumnezeu prin Isus Hristos. Ioan învăța despre un botez care urma pocăinței și disponibilității de a-L primi pe Mesia, Cel despre care Ioan dădea mărturie că vine după el. Totuși, așa cum s-a menționat anterior, doctrina botezului ca mijloc necesar pentru a intra într-un legământ cu Dumnezeu nu este imediat clară în Evanghelii.” Craig J. Ostler era asistent profesor de istorie bisericească și doctrină la Brigham Young University când acest articol a fost publicat.

Textul Joseph Smith Translation (JST) relevant menționat

JST Matthew 3:38–40 (comparat cu Matei 3:11–12 standard) – Ioan Botezătorul mărturisește despre Isus: „Eu într-adevăr vă botez cu apă, asupra pocăinței voastre; și când Cel despre care dau mărturie vine, Cel ce este mai puternic decât mine, ale cărui încălțăminte nu sunt vrednic să le port (sau al cărui loc nu pot să-l ocup), așa cum am spus, eu vă botez înainte ca El să vină, ca atunci când va veni să vă boteze cu Duhul Sfânt și cu foc. Și El este Cel despre care voi da mărturie, al cărui ventilator este în mâna Lui, și Își va curăța cu desăvârșire aria, și va aduna grâu în grânar; dar în plinătatea timpului Său va arde pleava cu foc nestins. Astfel a venit Ioan, propovăduind și botezând în râul Iordanului; dând mărturie că Cel ce vine după el are putere să boteze cu Duhul Sfânt și cu foc.”

JST Matthew 9:18–20 (adăugire la Matei 9 standard) – Fariseii cer botezul lor acceptat: „Atunci fariseii l-au zis: De ce nu ne primiți cu botezul nostru, văzând că ținem toată legea? Dar Isus le-a zis: Voi nu țineți legea. Dacă ați fi ținut legea, M-ați fi primit; căci Eu sunt Cel ce am dat legea și am trimis pe Ioan să boteze cu apă spre pocăință, ca să se îplinească dreptatea.”

Aceste adăugiri din JST clarifică că fariseii aveau un ritual numit „botez” (posibil legat de mikvah – imersii rituale iudaice pentru purificare), dar acesta nu era botezul evanghelic adevărat, care cere pocăință și acceptarea lui Mesia (Isus).

Rezumatul poziției lui Ostler

- În Evangheliile canonice, botezul ca mijloc obligatoriu de intrare în legământ cu Dumnezeu nu este foarte explicit.
- Fariseii credeau că descendența din Avraam (prin naștere) îi face acceptabili înaintea lui Dumnezeu, fără pocăință sau botez.

- Ioan insista pe pocăință personală și pregătire pentru Mesia.
- Botezul fariseilor era un ritual extern (posibil mikvah), nu o ordonanță de mântuire prin Hristos.
- Prin JST și revelații ulterioare (inclusiv Cartea lui Mormon), doctrina devine clară: botezul cu apă este un semn al pocăinței și al legământului cu Dumnezeu, urmat de botezul cu foc (Duhul Sfânt pentru sfințire).

⁴⁰† 859 ~ἄφεσις~ aphesis @af'-es-is@ Din rădăcina 863 (ἀφιμι – aphiemi); TDNT-1:509,88; {Vezi TDNT 115} Substantiv feminin În KJV: remission (iertare/remitere) 9 ori, forgiveness (iertare) 6 ori, deliverance (eliberare) 1 dată, liberty (libertate) 1 dată; total 17 apariții.

- 1) eliberare din robie sau închisoare
- 2) iertare sau grațiere a păcatelor (lasă-le să plece ca și cum nu ar fi fost niciodată comise), remitere a pedepsei

Vezi și 858 (de obicei se referă la ἀφελότης – **aphelotēs**, simplitate/sinceritate, dar în contextul tău probabil este o referință la rădăcina verbală conexă **863 – aphiemi**, verbul „a ierta/a lăsa/a elibera,” din care derivă substantivul aphesis).

Explicație suplimentară clară:

- **Aphesis** înseamnă literal „o trimitere departe” sau „o eliberare totală,” ca o eliberare din lanțuri (fizic sau spiritual).
- În Noul Testament, se referă aproape exclusiv la iertarea păcatelor de către Dumnezeu: păcatele sunt „trimise departe,” anulate, ca și cum nu ar mai exista (ex. Marcu 3:29; Luca 4:18 – „eliberare pentru robiți;” Fapte 2:38; Efeseni 1:7; Evrei 9:22 – „fără vărsare de sânge nu este iertare/aphesis”).
- Este legat direct de verbul **aphiemi (863)**: „a lăsa să plece,” „a ierta,” „a renunța la o datorie.”
- TDNT (Theological Dictionary of the New Testament, vol. 1, p. 509) subliniază sensul de eliberare completă, remitere a pedepsei și iertare divină, cu accent pe aspectul juridic/spiritual (nu doar emoțional).

⁴¹† Botezul pruncilor în Biserica primară nu a fost conceput ca un act sacramental sau mântuitor în sine, nici ca o substituție a pocăinței personale sau a botezului spiritual, ci ca un act **public, juridic și comunitar de mărturie și protecție**, într-un context istoric dominat de puterea imperială romană și de pretențiile statului asupra familiei. Creștinii înțelegeau limpede că adevăratul botez este imersiunea în Duhul Sfânt și în Calea lui Hristos, o alegere conștientă ce presupune credință, pocăință și maturitate morală; de aceea, botezul pruncilor nu era considerat „complet” sau echivalent cu acest botez spiritual personal, ci o **dedicare și o consemnare** a apartenenței copilului la o familie care căuta Împărăția lui Dumnezeu și nu împărățiile lumii.

În lumea romană, copiii deveneau obiect al jurisdicției statului prin înregistrarea nașterii, iar împăratul, ca *parens patriae*, își aroga dreptul de tutelă asupra minorilor considerați abandonți, neprotejați sau ai unor părinți suspecți de neloialitate civică. Creștinii, refuzând jurămintele, sacrificiile civice, contractele de beneficii și participarea la sistemele de redistribuție coercitivă ale Romei, riscu să fie considerați evazionști, trădători sau antisociali. În acest context, **botezul sau creștinarea pruncilor devenea o formă de declarație publică**: copilul aparținea unei familii creștine vii, integrate într-o comunitate distinctă, cu propriul sistem de grijă, caritate și protecție, sub autoritatea lui Dumnezeu, nu a statului.

Biserica păstra registre ale botezurilor nu ca acte sacramentale mistice, ci ca **documente de mărturie** privind paternitatea, maternitatea, comunitatea de apartenență și, adesea, existența unui sponsor sau garant care, în caz de moarte a părinților (frecventă în vreme de persecuții, foamete și epidemii), urma să preia copilul. Astfel, botezul pruncilor funcționa ca o **barieră juridico-morală** împotriva uzurpării copiilor de către stat, de către templele civice sau de către alte familii afiliate sistemelor imperiale.

În plus, într-o epocă în care creștinii formau o „republică” funcțională în interiorul Imperiului Roman – fără visterie centrală, fără autoritate coercitivă, fără jurămintele și fără beneficiile impuse – botezul pruncilor era un semn vizibil că familia respectivă **nu mânca la masa Romei**, nu cerea protecția *patronus*-ului imperial și nu își plasa copiii sub jurisdicția altui „tată” decât Dumnezeu. Copilul urma să-și exercite propria alegere de credință și botez spiritual la maturitate, dar până atunci era recunoscut public ca aparținând Împărăției lui Dumnezeu prin familia sa naturală și prin comunitatea credincioșilor.

Prin urmare, botezul pruncilor în Biserica primară a fost un act de **loialitate față de Dumnezeu, de apărare a suveranității familiei, de protecție împotriva statului și de mărturie comunitară**, nu o doctrină despre mântuirea automată, nici o practică ritualistă ruptă de Evanghelia Împărăției. Când aceste sensuri au fost pierdute, iar Biserica a intrat în alianță cu puterea statală, practica a fost reinterpretată sacramental și folosită chiar de stat, golită de scopul ei inițial – tocmai opusul motivului pentru care a apărut.